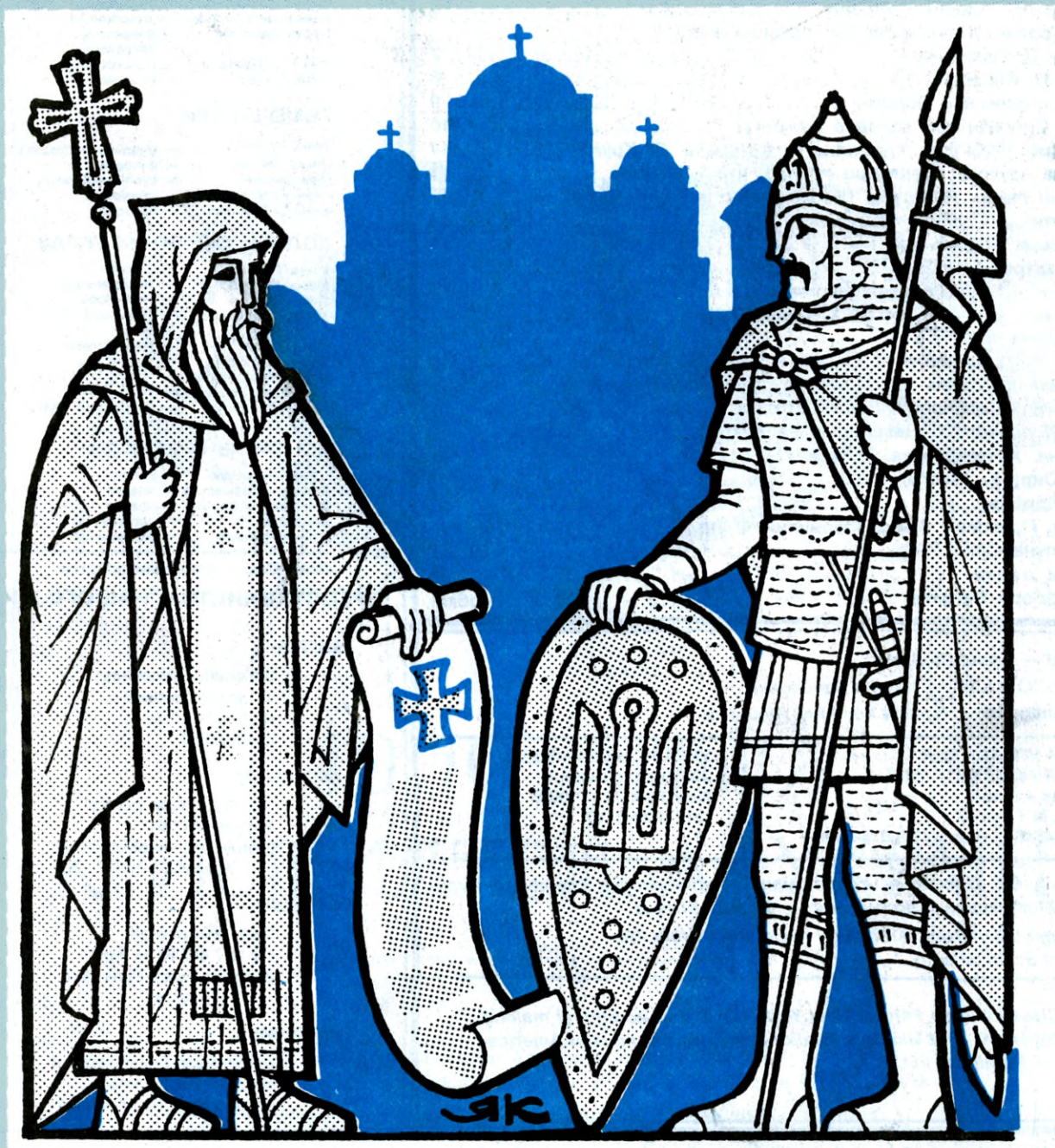

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

PIK XLV Ч. 2 ЛЮТИЙ — 1988 — FEBRUARY No. 2 VOL. XLV

Плякат 1000-ліття Християнства в Україні	1
У.Л. Ціна квітів	2
Л. Українка. Уривки з листа	2
Р. Руденко. Згадуючи пережите	3
Золоті думки. Новини з України	6
А. Галя Горбач. Кілька слів про промовчувану збірку Д. Павличка	7
Спомини Л. Колесси	8
Успіхи Л. Колесси у Лондоні	9
О. Тимс. Спогади про голод в Україні	10
Відзначаємо 1000-ліття Християнства в Україні. Л. Крупа	11
Оповіщена наукова праця про гуцулів. д-р І. Сеньків	11
На виховні теми. Л. Крупа. Що хочемо для наших дітей	12
Яр Славутич. На жіночі теми	13
І. Чайківська. Жіноча преса	14
Вісті з Централі	15
СФУЖО — Конкурс слова і малюнку	16
Калейдоскоп жіночого життя. Х. Годів-Юзич	17
Нашим дітям	18
Our Life: What do we want for our children. L. Krupa	20
Review of "Poezii, stari i novi, by N. Livitska Kholodna	21
How times changed... (Lubka Kolessa)	22
Практичні поради. Х. Навроцька. Часник	23
Харчування. Х. Навроцька. І. Руснак	24
Хроніка Округа Чикаго	25
Дописи Відділів	27
Пожертви. Пресовий Фонд. Медичний Фонд. Суспільна Опіка. УМ	29, 34
Посмертні згадки	32
Загальні збори Відділів	обкл.

Редактор — Уляна Любович
 Редактор "Our Life" — Марта Бачинська
 Мовна редакція — Наталя Холодна-Лівицька

ГОЛОВНА УПРАВА СУА РЕДАКЦІЯ/АДМІНІСТРАЦІЯ 108 Second Avenue New York, N.Y. 10003 (212) 533-4646 Ред.: (212) 674-5508	УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ 203 Second Avenue New York, N.Y. 10003 (212) 228-0110

На обкладинці: Обгортка Хрестоматії Тисячоліття Хрещення Русь-України. Мистецьке оформлення — Яреми Козака.
 Cover design taken from "Anthology to Commemorate the Millennium of Christianity."

Second Class Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. Copyright: 1988 Ukrainian National Women's League of America, Reserved — Published in U.S.A.

Головна Управа СУА

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ

Лідія Бурачинська, Іванна Рожанковська

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Савчак	— голова
Іванна Ратич	— 1-ша заступниця голови
Ольга Гнатейко	— 2-га заступниця голови для справ організаційних
Лідія Гладка	— 3-тя заступниця голови для справ культури
Марта Хом'як	— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Любомира Артимішин	— протоколярна секретарка
Марія Томоруг	— кореспондентка секретарка
Розалія Полчі	— англомова секретарка
Александра Кіршак	— скарбничка
Марта Данилюк	— фінансова секретарка
Ірина Куровицька	— вільний член
Рома Шуган	— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Руснак	— музейно-мистецька
Ольга Тритяк	— виховна
Ліда Черник	— суспільної опіки
Анна Кравчук	— стипендій
Ірина Чайківська	— пресова

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірина Пончина	— Дітройт
Марія Кондрат	— Філадельфія
Леся Гой	— Нью-Йорк
Марія Крамарчук	— Північний Нью-Йорк
Ірина Рішко	— Нью Джерсі
Тетяна Сілецька	— Огайо
Марія Наваринська	— Чикаго
Валентина Чудовська	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ірена Кіндрачук	— голова
Евгенія Новаківська	— членка
Александра Качмар	— членка
Анна Рак	— заступниця
Евгенія Івашків	— заступниця

Люїза Сакс — парламентаристка

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers
 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate
 London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
 16a Prospect St.
 Gleroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
 c/o N. 7 887 93 de Paris
 26 rue de Tercy, Paris 18-2
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 München 5, Rumpfstr. 21

MILLENNIUM
OF
CHRISTIANITY IN UKRAINE
988-1988

1000-ЛІТТЯ
ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA • BRANCH 29 • CHICAGO
ГОРЕЛ УКРАЇНОК • 29 ВІДДІЛ • ЧІКАГО

SPINA • BELGIUM

*Двомовний плакат 1000-ліття Християнства в Україні.
Оформлення мистця Ярослави Кучми. Видав 29-ий Відділ СУА, Чикаго.
Bilingual plaque commemorating the millennium of Christianity in Ukraine*

ЦІНА КВІТІВ!

*Я на вбогім сумнім перелозі
Буду сіять барвісті квітки,
Буду сіять квітки на морозі,
Буду лить на них сльози гіркі.*

*І від сліз тих гарячих розтане
Та кора льодовая, міцна,
Можє, квіти зійдуть — і настане
Ще й для мене весела весна.*

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Зустрічаємо приїжджих з України. Деякі з них приїхали не з України у географічному понятті, бо приїхали із заслання чи тюрми, але для нас вони "з України", бо де вони не перебували б, усюди з ними була Україна, їхня батьківщина, і саме боротьба за її права і волю завела їх у далекі від неї сторони. Жили вони там не тільки у важких кліматичних і природних умовах. Ці природні умовини погіршували люди, які старалась усіма можливими й неможливими жорстокими способами перетворити їхній побут у пекло на землі.

Слухаємо їхніх розповідей, чи читаємо про переживання з безмежним, болісним здивуванням звідкіля на цьому світі вироджуються з людей нелюдські особистості, здібні вживати всіх доступних способів, щоб гнобити, принижувати, нищити фізично і душевно тих, яких влада передала під їхню владу. Скільки рафінованих засобів застосовують вони на те, що гнобити, нищити ув'язнених, зданих на їхню волю.

Але рівночасно ще з більшим здивуванням думаємо про тих, хто в цьому пеклі на землі дбав не тільки за те, щоб фізично витримати, здобути їжу, теплу одягу, ліки, щоб тільки вижити, в надії на те, що прийде воля, можливість побачити близьких жити з ними. Вони інколи відмовляються від полегшій, побачення, коли це пов'язане із якимись уступками від їхніх переконань. Вони навіть там, в неволі шукають за красою, добром. Маленька квітка, яку вирощували у паперовій торбинці, тримаючи високо під стелею, близько вікна, варта була для них зусиль. Щастям було для Катрусі Зарицької доторкнутися живого дерева, коли її з тюрми перевезли в табір.

На місці де колись ходив Михайло Сорока посадили троянду і вона звалась "кущем Сороки". Там часто сходились в'язні, щоб порадитись у важких справах. Наскільки відомо, наглядачі знищили "кущ Сороки" щоб і сліду і пам'яті про нього не осталося, але ми не забудемо його ніколи.

У цьому числі містимо розповідь Раїси Руденко про її перебування в таборі. Розказувала про те з яким завзяттям і зусиллям вирощували ув'язнені квіти, як протиставилися садистичним вчинкам тюремних наглядачок, які нищили кожну з трудом вирощену рослину. Ув'язнені терпіли різні кари і все наново вирощували рослини, або й творили їх із ко-

УРИВКИ З ЛИСТА. (До І. М. Стешенка)

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Битим шляхом та крутим
Їхали ми на узгір'я Ай-Петрі;
Вже поминули сади-виногради рясні, кучеряві,
Що покривають підніжжя гори, наче килим
Ось уже й лаврів, поетами люблених, [розкішний.
Пишних магнолій не видно,
Ані струнких кипарисів, густо повитих плющем,
Ані платанів розкішних наметів.
Тільки стрічалися нам земляки наші, білі берези,
Явори й темні дуби, до негоди та борвію звиклі,
Але й вони вже zostались далеко за нами.
Тільки терни, будяки та полинь товаришили нам у дорозі,
Потім не стало і їх.
Крейда, пісок, червонясте та сіре каміння
Скрізь понад шляхом нависло неплідне та голе,
Наче льоди на північному морі.
Сухо, нігде ні биліни, усе задавило каміння,
Наче довічна тюрма.
Сонце палке сипле стріли на білу крейду,
Вітер здіймає порохи,
Душно... води ні краплини... се наче дорога в Нірванну,
Країну всесильної смерті...

Аж ось на шпилі,
На гострому, сірому камені блиснуло щось наче
пломінь:

Квітка велика, хороша свіжі пелюстки розкрила,
І краплі роси самоцвітом блищали на дні.

Камінь пробила вона, той камінь, що все переміг,
Що задавив і могутні дуби,
І терни непокірні.

Квітку ту вчені люди зовуть *Saxifraga*,
Нам, поетам, годиться назвати її "ломикамінь"
І шанувати її більше від пишного лавру.

Ялта. 1897.

лучих дротів. Вони проявляли свою волю шукати красу там де здавалося б неможливо знайти її слід.

Мимоволі думка звертається на наш побут у вільному світі. Переходячи біля численних розкішних крамниць з квітами, оглядаємо квіти спроставлені із усіх кінців земної кулі (є навіть волошки спроставлені з Каліфорнії). Згадуємо про квіти в таборах. Ціни квітів у крамницях бувають високі, але які ж безцінні ті, що їх вирощують ув'язнені коштом не тільки фізичних але й душевних трудів.

Та й приходиться на думку: а що ми даємо із себе, що ми і наші діти вирощуємо у цих оранжерійних умовах життя? Цей світ, який називаємо вільним, все таки обмежує нашу вільну волю охотою достосуватися до багатих сусідів, стати зовнішньо такими як ті, у яких мірою вартостей є матеріальна ціна

Може і ми садили б тут кущі у пам'ять героїв; тих живих і тих, які відійшли у Вічність, але які назавжди осталися у пам'яті народу. Ці кущі пригадували б нам, що не все можна купити за гроші і що треба нам тут вирощувати квіти нашої культури, любови до рідного слова, квіти історичної пам'яті.

У.Л.

ЗГАДУЮЧИ ПЕРЕЖИТЕ

Слово під час вечора, присвяченого сучасним героїням

Раїса Руденко

Raisa Rudenko

Перш за все, щиро дякую за оцю зворушливу гостинність, яку ви до нас виявляєте! Та ще висловлюю всім вам сердечну подяку за величезну працю, котру ви провадите тут, у діаспорі: зберігаєте українську мову, культуру і, цим самим, українську націю. Жити на чужині й не втратити перли української культури вельми не легко. І те, що ви їх таки зберегли і продовжуєте оберігати, я вважаю справжнім подвигом.

Велика заслуга в цьому належить українським жінкам, бо ж чоловіки, дбаючи про утримання родини, здебільшого відсутні вдома. Виховання дітей, особливо перші роки їхнього життя, випадає на долю жінок. Саме вони з раннього дитинства можуть прищепити (або не прищепити) дитині любов до української мови, української культури. Якщо батьки заклали цей фундамент з пелюшок, то надалі юнаки й дівчата вже здатні усвідомлювати себе українцями.

Щодо жінок з великої України, то вони також несуть свій тягар, не схожий на ваш, але не менш значний. Українські селяни ще й досі зберігають і несуть всі українські звичаї в майбутнє. В селах поки що панує українська мова і є українські школи. Величезними стараннями на маленьких клаптиках землі вирощують українські жінки необхідний мінімум для розвитку маленьких українців-майбутніх героїв.

Найбільші страждання випадають на долю матерів і дружин українських політв'язнів. Немоżliвість

дістати будь-яку інформацію від рідних з ув'язнення, повна невідомість про те, як і чим можна допомогти, лягають важким тягарем на душу, породжують відчай і безпорадність. Ти ніби живеш на волі, але нічого не можеш зробити, ніде не отримаєш жодної об'єктивної інформації. Адже всі офіційні установи відповідають на твої питання тією ж самою фразою: — "Засуджений правильно". І якщо ви в своєму листі питали, де перебуває ваш син або чоловік, який в нього стан здоров'я, коли і як його можна побачити, що можна йому вислати — все одно вам дадуть відповідь: "Засуджений правильно". Так ніби ви ні про що більше не питали...

Серед українського народу вже стала сумним анекдотом розповідь про те, як в'язні сталінських концтаборів, отримавши без вини по 25 років ув'язнення, зверталися до Ковпака, щоб допоміг якось добитися справедливого розгляду їхньої справи. Ковпак відповідав коротеньким листом, в якому стояла одна лише фраза: "Кара невелика — треба відбувати!"

Так само й тепер: ні прокуратура, ні суд, ні тюремна адміністрація ніколи не давали жодної об'єктивної інформації про ув'язнених, і тільки в 1986 році пан Горбачов і його уряд виробили закон, котрий зобов'язує всі правоохоронні органи розбиратися об'єктивно і давати об'єктивні відповіді. Треба сказати, що деякий рух в цьому напрямку відбувся. Бо коли я після опублікування цього закону знову звер-

нулася до прокуратури з тими питаннями, на які мені ще місяць назад давали ухильну відповідь, то цього разу мені відповіли так, як належить. Отже все залежить від вказівки згори.

Ніколи не забуду, як стискалося моє серце, коли Дзвінка Сергієнко, Світлана Кириченко, або Віра Лісова з двома дітками збиралася в далеку і надзвичайно важку дорогу, щоб діти побачили тата. Окрім важкої дороги матері й діти мусіли пережити принизливий обшук. Це в кращому випадку, бо бувало й таке, що обіцяне побачення табірної адміністрація в останній момент забороняла під приводом вигаданого "карантину" чи "ремонту" приміщення для побачень.

До речі, під час поїздок на побачення до чоловіка, мені здавалося, що справді там бувають карантини. Але, коли я сама потрапила в табори, то виявила, що карантину там не оголошують навіть тоді, коли в'язні справді хворіють на дизентерію, коросту або жовтянку. Хворих або не лікують зовсім, або ж лікують і не кажуть від чого. Тобто вдають, що це не короста, а алергія; не дизентерія а розладнення нервового походження. Табірній адміністрації і табірним лікарям не вигідно, щоб в'язні знали про свої захворювання і вже зовсім не вигідно зафіксувати на папері, що в них поширені інфекційні хвороби. Адже це свідчило б про недобрий санітарний стан чи про неякісну їжу. Тому, щоб створити вигляд ідеальної чистоти і благоденствія, карантин не вводять взагалі.

І навпаки, коли в таборі немає жодного інфекційного хворого, але до когось приїхали на побачення, то, щоб не дати його, родичам і в'язневій оголошують: "Карантин!" В'язень знає, що насправді ніякого карантину немає, але він не може повідомити про це тих, хто приїхав. Ізоляція там надійна.

В результаті, мати, гірко плачучи, навантажена наїдками, що везла чоловікові, собі і дітям на три доби, вирушає з дітками у ще важчу зворотню дорогу. Скільки там сліз летить, по під тими колючими парканами!.. Та коли надходить черга наступного побачення, вони знову йдуть, бо хочуть хоч якось допомогти, щось розпитати, щось розказати. А вдома на них чекають неприємності по службі або чергові допити в КГБ. З цього складається життя матерів і дружин українських політв'язнів.

Коли сестра привезла до мене на побачення маму, то обидві вони були свідками такого видовища: попереду мене йде солдат з автоматом; потім в середині я, а з обох боків іще по солдатів з автоматами; за нами солдат з вівчаркою і також з автоматом; далі дві тюремні наглядачки. Картинка була видатна, бо я ростом мала та ще й важила тоді 47 кг., а конвоїри були, як на підбір — всі дебелі.

Можете собі уявити, яке враження це справило на мою маму, та й не тільки на неї. Сталося так, що навпрости йшла ціла бригада жінок-безконвойок із сусідньої побутової зони. З ними не було жодного конвоїра. (В політичній зоні безконвойників не бу-

ває). Це жінки-активістки, котрі не тільки п'оводяться зразково, але й допомагають табірній адміністрації стежити за порядком. В нагороду отримують право працювати за межами концтабору і ходити без конвою. Працюють вони на підсобному господарстві, доглядають свиней, або на полі поракють гурдину. Все для офіцерського столу.

Так от, бригада таких жінок йшла назустріч, коли мене супроводжував конвой. Їх також ця картина дуже вразила. І коли потім я лежала в лікарні, то всі дуже допитувались, що ж я такого натворила; їм не вірилось, що я розповідаю про себе правду, бо серед них у побутових зонах є чимало жінок, засуджених за вбивство, але їх так не стережуть.

Крім того, як хтось із політичних прибуває до лікарні, то табірної адміністрація попереджає активісток, що до лікарні прибула шпигунка ЦРУ* — така то. (Нас завжди виставляли шпигунами ЦРУ*!) Наказували стежити, з ким спілкується, що говорить і, звичайно, доповідати, куди слід. Охочі завжди знаходились. По-перше, їм самим дуже кортіло послуhati, що ті політичні розказують, а по-друге, хотілось заслужити прихильність начальства. Однак, більшість ставилась до нас дуже добре, тому табірної адміністрація постійно вживала заходів з метою посіяти ворожнечу між політичними і кримінальними в'язнями. Справа в тому, що всі сусідні побутові зони були не суворого режиму, а **загального**. Тобто, жінки, засуджені за вбивство, крадіжки, спекуляцію і т.д., мали набагато легший режим, отримували більше побачень, посилок, на більшу суму отоварювались в табірній крамниці. Одним словом, вони були заможніші, ніж жінки політичної зони **суворого** режиму.

Так от, щоб вони нам не співчували і не допомагали, табірної адміністрація поширювала чутки ніби політичні отримують від Міжнародного Червоного Хреста харчові посилки по 50 кг на місяць. Оскільки в зонах завжди точиться боротьба за їжу, то це найкращий спосіб викликати заздрість і ненависть до політичних.

Тамошній контингент не задумувався над тим чи може Міжнародній Червоній Хрест допомагати шпигунам ЦРУ*. (А що ми всі шпигуни це їм втовмачували щоденно!)

Доводилось пояснювати, що наша зона має суворий режим і якби навіть якась бодай малесенька посилка прийшла на чиесь ім'я, то її або вкрадуть, або відішлють назад. А ми навіть не знатимем, що вона приходила, тому що засуджені до суворого режиму першу половину строку взагалі не мають права на посилки, а після відбуття половини строку можуть отримувати одну посилку на рік вагою не більше 5 кг. (разом з упаковкою!) і то при умові доброї поведінки.

Так, скажімо, дуже інтелігентну людину, великого українського патріота Олексу Тихого весь строк позбавляли всіх побачень, всіх посилок, всіх отоварок. І він, маючи ріст 190 см, важив 46 кг. Коли

його привезли до лікарні, організм був настільки виснажений, що лікарі вже не могли врятувати йому життя.

І все ж більшість "зечок" до нас ставилися добре. Часто просили щоб ми допомагали їм добитися від адміністрації, щоб їм привезли дров, відремонтували лазню, або полагодили радіо. Скаржилися, що на їхні вимоги адміністрація не зважає, а конфліктувати вони не хотіли, щоб не потрапити в немилість.

Робота в таборах різна: в одному шиють ватянки й солдатські шинелі; в другому — жіночі тюремні сукні й дитячу білизну; в третьому штамнують деталі для телевізорів. Чоловіки виготовляють деталі до прасок, ліжка і тюремні нари. В одному з Мордовських таборів виготовляють меблі і настінні годинники з зозулькою, так звані "ходики". А то ще шиють кержові чоботи й черевики. Плетуть авоськи...

Ми, наприклад, шили робочі рукавиці. Норма — 100 пар за день. Це якщо тільки шити. А якщо пошити, обрізати, вивернути й запакувати — то 70 пар на день. Це дуже велика норма. За невиконання норми карають ШІЗОМ**. Правда, в нас за невиконання норми нікого не карали, бо наші допомагали тим, хто відстає. Скажімо, я перші два роки ніяк не могла виконувати норму, то мені допомагали: Великанова, Беляускенє, Абрутенє, Дороніна. А тим часом я потроху набирала швидкість і згодом уже сама могла впоратись.

Вихідний день — неділя. Ми його використовували по-різному. Треба попраці, полатати шкарпетки, почитати, написати листа.

Відбій в таборах о 22*** годині, а під'йом — о 6 ранку.

Хворим в лікарні можна було спати і вдень, тому, коли після відбою гасили світло, спати ще не хотілося. Проте всі змушені лежати в ліжках. Ходити заборонено. Читати теж в темноті не можна. Тому в ці години починалося таке собі нічне пожвавлення, коли всі щось розповідають. В лікарні лежать жінки з різних зон, тому й розповідають про події в своїх зонах, або хто за що і як потрапив під суд, або як когось зарізали, або як зловили втікачів із зони, або хтось бачив привида... Одного разу жінки з 14 зони дуже заперечалися з жінками з 6 зони. Останні розповідали про привидів, а ті доводили що привидів не буває і що все то брехня. Зчинилася страшна сварка, яка продовжувалася ще й на другий день.

А через 10 місяців я знову потрапила до лікарні й побачила на подвір'ї гурт хворих, що оточили двох жінок. Одна з них була мені знайома з минулого разу — вона тоді люто заперечувала існування привидів. А тепер ось що розповідала: чимось завинивши вони вдвох потрапили до ШІЗО**. Якось їм пощастило пронести в камеру ватянку одну на 2х. Спати мусять кожна на своїх нарах, тобто на голій дошці й без ковдри. Як затихли кроки вартових, вони позлазили з нар, постелили ватянку на цементну долівку і лягли на ній разом, щоб було тепліше. Вночі однак прокинулися від холоду й почали тихенько роз-

мовляти. Раптом двері камери рвучко відчинилися і якийсь нелюдський голос звелів: "Виходьте!" Від цього незвичайного голосу в них мурашки поповзли по шкірі, тим паче, що нікого ніде не видно. Оскільки вони забарилися, то голос грізно повторив: "Ну, виходьте! Швидко!"

Не тямлячи себе від страху, вони підхопилися й вибігли в коридор, тягнучи за собою ватянку. В коридорі — нікого. Камера захлопнулася, а вони злякано кинулись до виходу. Перейшли подвір'я і добралися до своєї секції, нікого не зустрівши на своєму шляху. В секції подивилися на годинника — була 3 година ночі. Лягли на свої місця. Під час вранішньої перевірки їм вчинили допит, як вони потрапили до секції (адже ж їм дали по 15 діб). Вони розповіли. Негайно всі забігали, доповіли начальству, перевірили замок. Він був замкнений, ніби з вечора його ніхто не чіпав.

Обидві жінки з нервовим шоком потрапили до лікарні, а двері тієї камери, кажуть, замурували, щоб ними не користуватись.

Розповідають, ніби привиди зустрічаються в тих місцях, де хтось загинув насильницькою смертю і за нього не помстились. Тоді привид чекає на помсту. А ще кажуть, що табірна адміністрація зустрічалась з такими випадками неодноразово і з досвіду знає, що з привидами краще не конфліктувати, тому й замурували вхід до камери. Тюремники не вірять в Бога, але дуже бояться привидів і прокльонів з вуст скривджених ними в'язнів.

Звичайно, поручитися, що історія з привидами правдива — не можу. Страшніші від привидів там бувають реальні стерви, як, наприклад, начальниця загону старший лейтенант Лідія Миколаїна. В нагороду за те, що вона з нами виробляла, їй згодом присвоїли звання капітана і перевели на якусь високу посаду в дитячу колонію. Уявляю що за подарунок в її особі отримали нещасні діти.

За правилами внутрішнього розпорядку в'язні повинні носити нагрудні знаки, тобто нашивки на грудях з написом свого прізвища й номера загону. Якщо хтось із тюремників зустріне в'язня не там, або застукать за якимсь іншим порушенням, то він має змогу прочитати прізвище в'язня і написати на нього рапорт.

Жінки політичної зони відмовлялися носити нагрудні знаки. Тоді старший лейтенант Подуст оголосила, що вона не спиниться ні перед чим, аби змусити нас їх носити. І своєї обіцянки дотрималась. Цілий рік вона позбавляла нас абсолютно всього: побачень, посилок, отоварок, листів, найактивніших відправляла до ШІЗО**. Карала навіть інвалідів II-ої групи і 80-літніх бабусь-православних, засуджених до 10 років за те, що називали радянську владу, владою САТАНИ. За її вказівкою викорчували все, що нам вдалося виростити на своєму подвір'ї. А коли не залишилось нічого — наказала відібрати вазони з квітами, що ми виростили в казармі. Вони були напрочуд гарні й пишні, тому вона їх не просто відібра-

ла, а виставила на заборонку, бо воліла щоб ми дивилися, як гинуть від спеки й посухи викохані нашими руками вазони, що буйно квітнули. Вона приводила наглядочок і активісток з побутової зони й наказувала все трошити. Сама ні на крок не відходила, стежила, щоб не залишили жадного стебельця на насіння. Ті мовчки виконували, але й у них серце кров'ю обливалося від такого варварства. Були серед них навіть такі, що, вислухавши накази Подуст, мовчки повернулися й пішли геть, знаючи, що будуть покарані.

Далі Подуст вирішила переселити нас на смітник, де не росте жадної травинки, стоїть дикий сморід і дуже багато мух, бо це такий закуток, де трохи присипані піском помийні ями містилися одна біля одної. Багато колишніх ям. Земля встелена битим склом, камінням, різним сміттям...

Подуст розуміла, що нам палець в рот класти небезпечно, тому умовила начальника режиму майора Пазізіна керувати усім цим. А він, по-перше, не міг відмовити такій елегантній стерві (до речі, чоловіки прозвали її — Ельза Кох), а по-друге, звик до того, що в побутовій зоні безкарно можна знущатися з жінок як завгодно.

Опинившись на смітнику без жадної травинки, наші дотепні жінки почали шукати, з чого б наробити штучних квітів. Якось підходять до мене, як до "головного ботаніка" нашої зони, й питають чи не знаю я якоїсь такої гарної квітки з гарною назвою. Я назвала перше, що прийшло в голову: Амаріліс. І розповіла, як виглядає ця квітка. Всі захоплено вигукнули, що це підходить і подалися в куток, де вже над чимось чаклували Ірина Ратушинська й Наталя Лазарева.

Згодом кличуть мене до кімнати, яку ми охрестили салоном. Дивлюсь, на підвіконні стоїть квітка з колючого дроту, на ній гарним почерком латинкою написана назва "Амаріліс—Пазізінус". Так виникла назва квітів від прізвища майора Пазізіна. Багато ра-

зів наглядочки намагалися відібрати в нас цю квітку, але їм не вдавалось.

Приходили різні офіцери, бачили це і розгolos пішов по всіх зонах. Нарешті наглядочки вкрали квітку вночі. На ранок зробили нову таку саму. Найстійкіших і найактивніших жінок почали спроваджувати до ШІЗО**, вигадували різні кари для всіх, та вдіяти нічого не могли. Майор Пазізін був ославлений на весь Мордовський Дубровлаг. Більше він нас не насмілювався чіпати.

Треба сказати, що ми працювали на тому смітнику вдень і вночі. Особливо багато зусиль доклала Ядвіга Беляускене — і за місяць від нашого смітника не лишилося й сліду, там уже красувалися гарні доріжки й чудові квітники.

Наша територія містилася між чоловічою й жіночою побутовими зонами. Ті й ті питали в нас, чим допомогти. Ми не просили нічого, окрім насіння квітів. Всі перекидали нам через паркани й заборонки різну розсаду й насіння — і незабаром здобрене помийними ямами подвір'я зацвіло пишно, яскраво. Тоді до нас знову почали ходити різні офіцери, щоб почудуватися, на яку красу ми перетворили жахливий смітник. Вони прозвали нашу зону маленьким раєм — так гарно в нас стало. Офіцери відверто захоплювалися цим і явно раділи, що Подуст уже перевели в інше місце і ця краса не буде знищена. Однак вони помилялися. Ще через рік там усе перекопали працівники КГБ власними руками. Шукали в нас підпільної радіостанції, бо не могли зрозуміти, як потрапила від нас телеграма до Президента Рейгена. Наші жінки вітали Президента з переобранням на другий строк.

Розповідати можна ще багато, але я вас уже втомила.

Дякую за увагу.

* Центральне Розвідувальне Управління (CIA)

** ШІЗО = Штрафний Ізолятор

*** 22 година = 10 год. вечером.

ЗОЛОТІ ДУМКИ

Ми журимося завтрішнім днем,
часто не відчуваємо радості "сьогодні",
журимося, що може статися завтра
а завтра може не прийти.

Дорога життя ніколи не є певна,
"Сьогодні" є твоє і моє,
Майбутність в Божих руках є певна
а ми можемо жити рівночасно тільки один день.

Давання і прощення робить життя вартіснішим.
Крихітка чемности залишає за собою радість.
Треба забути чийсь гіркі слова і старатися розуміти,
що є більші речі, а життя варте, щоб його пережити,
коли даємо і хочемо простити.

Тома Спрінгер

переклала Х.Н.

НОВИНИ З УКРАЇНИ

Львів. У зв'язку з ювілеєм 175-річчя від дня народження Маркіяна Шашкевича та 150-річчя альманаху "Русалка Дністрова" у Львові засідав комітет. Між іншим поінформовано про стан робіт над пам'ятним знаком письменникові. Рекомендовано встановити пам'ятний знак М. Шашкевичу у Львові на вулиці Коперника на будинку, в якому буде музей "Русалки Дністрової", а також на Львівській науковій бібліотеці.

Рішенням Ради Міністрів України засновано стипендію імені Віктора Косенка — видатного українського композитора, піяніста і педагога. Її призначатиме Міністерство Культури найкращому студенту фортепіанного та композиторського факультетів Київської Консерваторії.

КІЛЬКА СЛІВ ПРО ПРОМОВЧУВАНУ ЗБІРКУ ДМИТРА ПАВЛИЧКА

Не зважаючи на голослівну "гласність" в радянській публіцистиці та нові рубрики в київських виданнях, як наприклад "Сторінки призабутого минулого", що їх веде в Літературній Україні заступник директора Інституту літератури АНУРСР доктор філологічних наук Микола Жулинський, де друкуються невідомі матеріали з літературних архівів, досі немає жадного натяку на те, що в поета Дмитра Павличка була 1958-го року збірка поезій "Правда кличе", що була стягнена з друку і поширилася тільки в кількох примірниках, які сьогодні майже недоступні для нормального читача. А шкода, бо саме вірші цієї збірки найкраще б надавалися для ілюстрації занепаду рідної культури та суспільно-політичних відносин, соціальної нерівності, що витворилася в країні "реального соціалізму". Також у довідниках українських письменників, де подаються біо-бібліографічні нотатки українських радянських письменників дарма шукати в статті про Дмитра Павличка даних про збірку. Немає згадки про неї також в двотомнику вибраних творів, що появилася в 1979-му році. Ми хотіли б подати з цієї збірки три поезії, яких тематика сьогодні так само актуальна, як при кінці 1950-их років, коли ця збірка була написана. Актуальність тематики говорить виразно про те, що в Радянській Україні ті самі болючі теми не перестали тривожити людей, що замислюються над долею рідної мови й культури, над розв'язкою соціальних питань, над тими суспільними явищами, що запанували в країні, яка претендує на найкраще розв'язання міжлюдських стосунків.

Ось вірш, що осуджує денационалізацію української людини, явище сьогодні куди більше поширене ніж воно було в роках, коли написана збірка. Явище, проти якого виступали відважні правозахисники, за що їх жорстоко покарано як найгірших злочинців.

*Ти зрікся мови рідної. Тобі
Твоя земля родити перестане,
Зелена гілка в лузі на вербі
Від доторку твого зів'яне.
Ти зрікся мови рідної. Ганьба
Тебе зустріне на шляху вузькому...
Впаде на тебе, наче сніг, журба —
Її не понесеш нікому.
Ти зрікся мови рідної. Нема
Тепер у тебе роду, ні народу.
Чужинця шани ждатимеш дарма —
В твоїй слід він кине сміх-погорду!
Ти зрікся мови рідної....*

І наступний вірш "Бюрократам в альбом" досить виразно засуджує упривілейовану касту номенклатурщиків, з якими ведуть сьогодні боротьбу реформістські кола Горбачова, що однак, виглядає досить безспішно.

*Напам'ять наче піп святе письмо,
І Леніна, і Маркса він цитує.
В промовах, мов актор, себе тренує
Перед холодним і німим трюмо.
Не оре, не кує і не будує,
Лише гукає: "В комунізм йдемо!"
Даремно в гості ми його ждемо,
Хоч з наших мозолів він гараздує.
Такий на секретарку не лиша
Своїх тихеньких телефонів —*

де там! —

*В них деренчить його ціла душа.
Не стійте в нього там, під кабінетом,
Бо кожен з вас, напевно, поспіша
Дзвонить зерном, залізом чи сонетом!*

Не менш промовистий третій вірш з гострою соціальною тематикою, що показує ту прірву, що створилася в радянському суспільстві між її різними прошарками. Вірш має заголовок:

ЛИСТ ПРИБИРАЛЬНИЦІ ДО ПОЕТА

*Ми спільно вам листа писати збирались,
Бо ваших слів ніколи не забудем:
"Благословенна праця прибиральниць —
Вона потрібна так, як пісня,
людям!"*

*Я прибираю сім кімнат і часто
Свою стару одягу рву на шматки,
Сама я мушу купувати й пасту —
Її завжди в запасі треба мати.
Блищать мої паркети, наче плеса
У місячному сяйві серед ночі...
Можливо, з мене б вийшла поетеса,
Якби вернулися літа дівочі.
Хоч я учитися не мала змоги,
Та балериною назавши стала:
Я на щітках танцюю до знемоги,
От лиш мені не аплодує зала.
Начальник мій купив недавно катер
І по Дніпру катається по-панськи.
У місяць раз лише на білу скатерть
Хотіла б я поставити шампанське!
А прибиральниці у наших домі
Все теревенять про одне завзято...
Ви ж, певно, із міністрами знайомі —
Чи правда, що підвищать нам зарплату?*

Непомітно пролежали ці три вірші більш 20-ти років на 119-ій сторінці "Сучасности" 1964-го року січневого числа. Привіз збірку один мовознавець, що зустрічався на Міжнародному конгресі славистів в Софії в вересні 1963-го року з колегами з Києва, Львова та Варшави. Подав вістку до "Сучасности" без імені під рубрикою: Вісті з України, що дійшли посереднім шляхом.

АННА ГАЛЯ ГОРБАЧ

СПОМИН ЛЮБКИ КОЛЕССИ З ПОЇЗДКИ НА УКРАЇНУ В 1929 РОЦІ

В роках між Першою і Другою світовою війною ім'я визначної піаністки Любки Колесси було відоме у широкому світі. Є між нами особи, тепер середнього чи її старшого віку, які пам'ятають її знамениту гру, а також і чарівну появу цієї жінки, завжди в сукні клясичного стилю (можна б її назвати змодернізованою криноліною), із "кошичками" кіс обабіч обличчя. Пам'ятають теж її молодшу сестру Христину — визначну віолончелістку. Родина Колесів вписала в історію нашої культури не одну золоту стрічку.

Ми знали, що Любка Колесса живе в Канаді, а останніми роками в Торонто, але важко було знайти когось, хто зумів би зустрітися з цією цікавою особистістю і перевести інтерв'ю, чи списати її спомини. Аж недавно наша давня знайома, Катерина (Кука) Гвоздецька-Сорока, сама піаністка, учениця Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові, зуміла нав'язати контакт з Любкою Колесою і списати її цікаві розповіді, з яких першу друкуємо в цьому числі "Нашого Життя".

*Любка Колесса — 1920-ті роки.
Liubka Kolessa — 1920's*

Я народилась в 1904 році у Львові. Мій батько Олександр Колесса був професором університету у Львові, але як став послом до Віденського Парляменту, то ми переселилися до Відня на сталий побут. Я тоді була ще дуже малою дитиною і мало пригадую з тих часів. Коли мені минуло 6 років, я почала науку на фортепіані у музичній школі "Габріеллі Діджеллі" у Відні. По закінченню цієї школи я перейшла до "Тонкінстлер Академі", де брала лекції у проф. Люї

Тгери. По закінченню цієї академії з дуже добрими вислідами, підчеркуючи мій небуденний талан, проф. Еміль Зауер (Майстершуле), прийняв мене як свою ученицю. Я впродовж двох років училась у нього, а пізніше в літнім сезоні брала лекції у проф. Дальбер. Як і проф. Зауер, так і проф. Дальбер були учениками Франка Ліста. Моя бабка, Ольга Літинська була дуже доброю піаністкою і була ученицею проф. Мікулі, який був учеником Шопена.

Я горда з цього музичного посвоячення з двома велетнями романтичної музичної епохи: Францом Лістом і Фредеріком Шопеном.

В 1929 р., коли я була в розквіті моєї піаністичної кар'єри, по моїх виступах з симфонічною оркестрою з найславнішим, справді геніальним диригентом, Вільгельмом Фуртвенглером, я одержала запрошення від тодішнього уряду України виступити з концертами в Києві, Харкові і Одесі. Це створило декілька комплікацій — а саме моїх концертів, які я була змушена відложити на осінній сезон. Я рішилась з мою Мамою відбути цю подорож, тимбільше, що я хотіла побачити Україну, якої я не виділа, знала її чудову історію, говорила сама досконало по-українському, а жила в Австрії, мала австрійський паспорт, говорила по-німецьки, але мої почування і моє серце були все українські.

По полагожденні всяких формальностей, пов'язаних з нашим виїздом, ми купили два квитки до Києва. Сіли до поспішного поїзду, який переїздив через Львів до Підволочиск, де був кордон УССР. На кордоні ми мусіли пересідати, тому, що шини російських поїздів були ширші від наших, австрійських. Нас задержали і переводили дуже докладну ревізію, так, що наш поїзд відійшов і ми довго чекали на другий. Коли поїзд приїхав, то ми побачили, що це був звичайний особовий поїзд, лише третя кляса і багато товарових вагонів. Я з Мамою всіли і на щастя мали місце в третій клясі при вікні. Поїзд був дуже

переповнений, переважно селяни, які везли кури, качки, гуси і поросята на продаж. Також було багато жовнівів. Товариство дуже різноманітне. Наша подорож тривала майже цілий день. Звірятка, які з нами їхали, мені особисто подобались, але моя Мама чулася огірчена і нарікала на різні пахощі. Я була тоді молода і все брала з гумором, бо такої різноманітної публіки я ще не стрічала. Ввечорі ми приїхали до Києва. Мимо того, що була дуже змучена, я була невимовно щаслива побачити Київ, серце моєї батьківщини. На нас ждало двох панів від уряду України, які завезли нас дорожкою до готелю. Ми одержали дві просторі кімнати; хоч вже все було досить принагідне, однак вказувало на колишню елегантність і комфорт.

Концерт цього вечора був відложений на наступний день.

По короткій перекусці ми пішли на відпочинок.

Рано по сніданні з чорним хлібом і кав'ярком (якого я ніколи не забуду), мусіли ми поїхати до Консерваторії, де я могла вправлятися. На мене страшне враження зробили великі портрети Леніна, а їх було всюди дуже багато. Я хотіла перш за все побачити це місто, але годі... треба було перейти програму. На жаль, я не мала багато українських композиторів у своїй програмі, крім Лисенка Рапсодії Суїти в Г-моль і Людкевича Баркаролі і Листок до Альбому, які звичайно грала як наддаток.

Увечорі в концертній залі зчинився великий хаос, тому, що продано подвійні квитки. Концерт відбувся з великим успіхом. В контракті я мала відбути вісім концертів, а за тих три тижні я відбула 20. Моя концертна програма була дуже різноманітна; вона складалася з творів Бетговена, Шуберта, Баха, Моцарта, Шумана і мого улюбленого Шопена. Для концертів з оркестрою я мала наступні концерти: 2 фортепіанові концерти Шопена Е-моль і Ф-моль, Моцарта концерт Ц-дур, Бетговена концерт Ц-моль і Ліста концерт А-дур. На наступний день я знова мусіла виступати по полудні і ввечорі. Ранком я однак випросилась, щоби піти і хоч трошки побачити Київ. З нашим провідником ми поїхали оглянути Печерську Лавру. Коли ввійшли до храму, один старенький монах підійшов до мене і дав мені до рук піддержати реліквію, в якій, за його словами, знаходився кусник дерева хреста, на якому був розп'ятий Ісус Христос. Я була зворушена до сліз. Він поблагословив мене і сказав: "Я дав тобі піддержати цю реліквію на щастя, тай спімни свою батьківщину в своїх молитвах". Це зробило на мене величезне враження. На наступний день я знову мала змогу поїхати оглянути місто, яке тонуло в зелені квітучих каштанів, а головню Шевченківський Бульвар. Ми відвідали Миколаївський собор, Андріївський і св. Софію. Ціле місто розплюжене на горах, повне зелені і пахучих квітів, залишило в мені незабутнє враження.

Докінчення на ст. 10

У журналі "Жіноча Доля", який виходив в Коломиї, в числі 14, з 15-го липня 1937 р. знайшли ми короткий допис про виступи Любки Колесси в Лондоні. Містимо його теж, при чому зберігаємо право оригіналу.

УСПІХИ ЛЮБКИ КОЛЕССИ В ЛОНДОНІ.

Дня 3 червня Любка Колесса була представлена кол. еспанській королеві підчас прийняття в австрійському посольстві. Того самого вечора виступала другий раз на радіо, через телевізію. Телевізія — це новий винахід, щось подібне, як мале кіно, тільки що не пускається фільми, але дійсно переноситься образець зо студії. Тому тих 1-2 тисячи телевізійних абонентів у Лондоні оглядали Любку, як вона дійсно грала на піано, перший раз українські композиції Барвінського і Нижанківського (дня 21 травня в п'ятницю в годині 9 вечором), а виступала в українському народньому одязі; а другий раз виступала дня 3 червня і грала переважно композиції Штрауса і Моцарта. Тому, що телевізійні апарати дуже дорогі, то мають їх тільки багатші та визначніші англійці, — отже саме той круг, який має впливи. Запізнання їх з українською музикою, українським народнім одягом має дуже велике значення. Треба сказати, що наша п'яністка дуже успішно добуває для себе і своєї нації прихильників. Чергові її виступи відбудуться восени. Вже відтепер приготуємо для неї прийняття. (Укбюро).

РІК XIII "Жіноча Доля" — Коломия, 15 липня 1937 р. ч. 14

По двох днях ми від'їхали поїздом до Харкова. В цьому місті я грала Концерт Ліста А-дур з симфонічною оркестрою під диригуванням Аренголь Мальгуріяна (правдоподібно він був вірменином). Я мала великий успіх: гучні оплески та багато квітів (квітучих бозів). Я відбула тут ще два фортепіанові концерти. Місто дуже гарне, але не таке старовинне, як Київ. Воно більше модерне, з дуже гарними широкими вулицями. З Харкова ми від'їхали до Одеси, де я відбула кілька концертів. Пригадую, як одного вечора, виходячи з концертної зали, до якої провадили широкі білі сходи, а було вже темно, я побачила масу людей, які стояли на сходах. Я тоді подумала, що знову були квитки подвійно продані, однак на щастя цим людям дозволено стояти на сходах та через відкриті двері прислухуватись до моєї гри.

По виступах в Одесі, дуже гарному портовому місті, ми знову верталися до Києва, де я відбула ще кілька концертів.

В Києві я пізнала комісара освіти Миколу Скрипника, який запросив нас до київської опери на "Запорожця за Дунаєм". Коли ми ввійшли до ложі, я підійшла до переду, щоб оглянути залю. Як публіка це завважила, всі встали з місць, оплескували, щоби мені віддати пошану. Я була цим зворушена до сліз.

Мушу згадати про особу Миколи Скрипника, який зробив на нас прекрасне незабутнє вражіння, а головню своєю блискучою інтелекцією та елегантними манерами.

Я дістала запрошення до Москви і Ленінґраду, але відмовилась, бо мала концерт у Львові і Варшаві.

Залишився ще один день для нас. Ми скористали з цього і наш провідник дорожкою завіз нас над Дніпро на Володимирську Гірку. Ми подивлялися ці чудові краєвиди, розлогу ріку та пам'ятник короля Володимира. Я, небагато думаючи, збігла доріжкою до ріки, щоби замочити руки у водах Дніпра. Я набрала води до рук, полляла голову, перехрестилась і здавалося мені, що я прийняла вдруге хрещення з рук св. Володимира. Коли вийшла на гору, мати моя нічого не сказала. Ми поїхали до готелю, де приготувалися до від'їзду. Сумно було на душі покидати Україну, нашу вітчизну, не знаючи, яка страшно трагічна доля її чекає.

Нав'язуючи до цієї поїздки, хочу згадати, що в липні 1987 р. я дістала вістку від моєї сестринки Тані Герич, що, як я була з концертами в Києві в 1929 р., один із славних малярів намалював мій чудовий портрет в часі моїх концертів і цей портрет був на виставці у Львові цього року (1987).

СПОГАДИ ПРО ГОЛОД В УКРАЇНІ 1933-ГО РОКУ

В 1932-му році Йосип Сталін видав наказ, щоби усі українські селяни-хлібороби віддали свою землю, котра належала їм з діда-прадіда, і свою худобу в колгосп, а самі йшли працювати в той же колгосп заробляти на прожиток. По всій Україні прокотилася хвиля повстань "волинок" проти колгоспів, на подавлення яких було кликане військо і міліція. Але українські селяни-господарі не підкорялися і в колгосп не йшли. Тоді комуністична партія на чолі зі Сталіном, щоби зламати опір селян і примусити їх іти в колгосп, видали гострий наказ: забрати від селян усе збіжжя, всі харчові запаси на зиму і голодом змусити їх вступити в колгосп.

Україна — житниця цілої Європи гине з голоду в урожайному році!

Голод це страшний жорстокий володар, що підкоряє найсильніших і найупертіших. Цілі українські села вимерли з голоду, не було кому ховати трупів.

В цей страшний 1933-й рік моя родина, щоби втікти від певної голодної смерті переїхала з села, де мама вчителювала, до Києва, бо там можна було дістати так званий "комерчеський хліб". Ми завжди були голодні, мама хоч сама голодувала, старалася віддати мені свою скибку хліба. Вона жертвувала своє життя для дитини. Зрозумівши це, я відмовлялася, кажучи їй, що я не голодна. В чергу за хлібом ставали з вечора. Стояли цілу ніч діти, дорослі і ста-

ренькі. Всі були голодні, деякі падали непритомні з виснаження, їх переступали, щоби не втратити місце в черзі. Хлібна крамниця відчинялася о 9-й годині ранку, в черзі було понад 2.000 осіб. Часто хліба не вистачало, і люди мусили знову стояти цілу ніч в надії дістати ті дорогі цінні два фунти "хліба насущного" на наступний день. Щасливі були ті, що, нарешті, дістали свій приділ, жадібно кинулися його їсти, а з'ївши трохи, корчилися від страшних болів в шлунку.

В моїй пам'яті вириває образ дев'ятирічного хлопчика, що лежав на брудному рядні напівголий на базарному майдані. Його тіло, скелет обтягнений шкірою, було прозоро-біле, по ньому лазили блискучі зелені мухи. Він їх більше не відганяв. Його великі сині очі нерухомо дивилися в небо немов питаючи: "за що?" Русяве волосся приліпло до голови. Він умирав з голоду. "Мамусю, візьмім його до себе" — просила я маму зі сльозами на очах. "Не можемо, доно, бо завтра нас чекає така сама доля". 10 мільйонів українців комуністи виморили голодом, тисячі загинули на заслання в концтаборах, 15.000 в чорнобильській трагедії. Ось як ССРСР винищує українську націю.

Оксана Тумс
пресова референтка СУА Округи Чікаґо

ВІДЗНАЧУЄМО 1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНІЗАЦІЇ НАШОГО НАРОДУ

Відзначування 1000-ліття Християнізації нашого народу в українській спільноті в вільному світі включає цілий ряд різних програм: наукові конференції, реферати, симпозиуми, академії та концерти локального, метрополітального та міжнародного характеру.

Беручи участь у цих ювілейних святкуваннях ми підсилюватимемо нашу українську християнську ідентичність та емоційне пов'язання з Батьківщиною.

Але є ще й інша дорога відзначувати ці великі ювілеї, а саме: в спокійну годину, в домашньому застатку з книжкою в руках. Це дорога інтелектуального поглиблення знання та контемплії про наше минуле та сучасне. Для цього послужать нам книжки наукового чи популярно-інформативного характеру, що вже з'явилися або є в процесі видання.

На цьому місці хочемо звернути увагу читачок та читачів на одне видання з дуже широким матеріалом, що охоплює ділянки від історичного, почерез релігійно-філософський та культурний аспекти. Це видання Виховно-Освітньої Ради при Світовому Конгресі Вільних Українців —

ХРЕСТОМАТІЯ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ, яка подумана для вчителів українознавчих шкіл, завансованих студентів, та для громадянства. В підготовці академії вона може послужити багатим матеріалом з оригінальної літератури доби християнізації України та літератури про добу. Між численними авторами праць, спеціально написаних для Хрестоматії, находимо імена широко відомих знавців поодиноких ділянок, як прим.: о. Петро Біланюк, о. Іриней Назарко, Наталія Василенко Полонська, Олександра Копач, Тит Геврик, Богдан Корчмарик, Ірина Шумська-Мороз, Б. Кушнір, прот. Григорій Удот; та передруки здебільшого сучасних авторів, як Бердник, Загребельний, Гончар, Калинець, Віра Вовк, Василь Стус та Світлана Кузьменко.

Збірка включає п'ятимовний словник менше відомих слів в українській, англійській, німецькій, еспанській та португальській мовах, тож може бути вживана по всіх країнах поселення українців. У Хрестоматії також є поіменний і тематичний індекси та бібліографія матеріалів.

Ціна Хрестоматії 20.00 дол.

Замовляти в канцелярії СКВУ:

WORLD CONGRESS OF FREE UKRAINIANS
2118 — A Bloor Street West
Toronto, Ont., Canada, M6S 1M8
Tel. 416-762-1108

Любомира Крупа

Гляди на обгортку цього числа

Звернення до гуцулів і любителів Гуцульщини

ОПОВІЩЕНА НАУКОВА ПРАЦЯ ПРО ГУЦУЛІВ ТА ЇХ НАРОДНЮ КУЛЬТУРУ ВЖЕ НАПИСАНА І ГОТОВА ДО ДРУКУ

Головна Управа Українського Світового Об'єднання Гуцулів замовила в грудні 1982 року у д-ра Івана Сенькова наукову монографію про гуцулів та їх народню культуру. Д-р І. Сеньків взявся відразу до праці і протягом п'ятих років написав бажану книгу і закінчив її на весні 1987 року.

Влітку 1987 р. автор особисто завіз манускрипт готової праці до Філядельфії і передав його в руки Дмитра Ткачука, голови Видавничої комісії УСОГ-у. Титул ілюстрованої монографії: "НАША ГУЦУЛЬЩИНА. Наукові праці з життя і творчості гуцулів". Вона має 1200 сторін тексту та 150 ілюстрацій, в тім 100 кольорових, на яких зображене творче та веселе життя гуцулів-імігрантів в діаспорі. Далі йдуть списки прізвищ, місцевостей і список донаторів на її видавничий фонд, багата бібліографія, мапка Гуцульщини тощо.

Під час Всегуцульського З'їзду УСОГ, що відбувся в Канаді в червні 1987 року, д-р Михайло Лоза повідомив учасників З'їзду, що праця д-ра І. Сенькова вже готова і чекає на видання. Д-р М. Лоза показав присутнім копію манускрипту цієї праці і зreferував її зміст, з яким був добре обізнаний, бо особисто протягом одного року переводив мовну коректуру тексту. Про це звітує Галя Трутяк у 9-му числі журналу "Гуцульщина" (стор. 4, 1987). На сторінці 33-ій цього журналу журналістка і мистецтвознавець Лідія Бурачинська висловила свою радість з цього приводу. Вона пише: "Радіємо, що праця д-ра І. Сенькова вже завершена і незабаром піде до друку. Тим то наше місце серед регіональних збірників під патронатом НТШ буде заповнене".

Зараз манускрипт і копія праці знаходяться у руках проф. д-ра В. Лева, голови Комісії регіональних дослідів і публікацій при НТШ. Він їх читає і рецензує, щоби приготувати до друку під патронатом НТШ у серії Український архів. Проф. д-р Василь Лев погодився також бути редактором-упорядником гуцульської монографії д-ра І. Сенькова.

Іван Сеньків

ЩО ХОЧЕМО ДЛЯ НАШИХ ДІТЕЙ

В продовженні розмов на виховні теми — ЩО ХОЧЕМО ДЛЯ НАШИХ ДІТЕЙ — передаємо думки Доріяна, брата Тані, з якою ми розмовляли на сторінках "Нашого Життя" в ч.: 5 травень, 1987 р. Сьогодні ми зупинимось над питанням двох батьківщин, та позитивів чи проблем, які виникають у житті молодої людини, що виростає в атмосфері двох світів — українського та світу довкілля країни поселення.

Доріянові 25 років. Він студіював на одному з Айві Ліг університетів, здобувши ступінь магістра в комерційній адміністрації. До шкіл (народної та середньої) ходив в околиці, де не було українських товаришів, тож світ український творила для нього його родина та Пласт. З приємністю слід відзначити, що Доріянова українська мова така ж чиста й багата, як і його молодшої сестри Тані. З ним можна розмовляти по-українському на будь яку тему без труднощів з його боку.

В сьогоднішній розмові ми зупинимось на питанні двох батьківщин, та на позитивах чи проблемах з якими зустрічаються тут роджені діти українських батьків. Почнемо з часто дискутованого поняття, а саме проблеми двох батьківщин.

Питання: Чи для тебе, Доріяне, питання двох батьківщин є проблемою?

Відповідь: Не можна заперечити, проблема двох батьківщин існує. Її можна старатися розв'язувати, але вона не зникає. Для декого з молодих людей, зусилля, конечно для знайдіння розв'язки є таке велике, що вони відходять від українства. Для других через вплив батьків, через ентузіязм, чи рівень інтелектуальності ці труднощі легше роз'яснити та розв'язати.

П: В чому конкретно ці проблеми виявляються?

В: Вони включають:

— Одверту дискримінацію, особливо від жидів; американці, загалом, не знають досить про українців та не є в такому контакт з нами, щоб бути проти нас. Вони радше неутрально, пасивно ставляться негативно до чужого як такого (крім захоплення всім, що "Рашшян").

— В культурі опанованій англо-саксонським світом, існує дискримінація взагалі проти "чужоземців", під рубрику яких ми підходимо. Тут неконформізм і відокремлення одиниці в своєму етнічному середовищі можуть перешкоджати їй в суспільстві, в товариському житті та в її професійній праці.

— Наші імена й прізвища відокремлюють нас навіть тоді, коли цього не бажаємо (так, як шкіра відокремлює мурина). Тому дехто, коли це не вигідно, не хоче виявляти своєї етнічності.

— Товариські стосунки і звичаї теж не є такі, як в американському товаристві. Важко знайти з американськими товаришами спільні пережиття, коли наші є набути в українській школі чи в українських організаціях, яких американці не мають. З другого боку американці мають зайняття і приємності, яких ми не маємо із-за браку часу та через наше заангажування в українському середовищі.

— В розвитку одиниці є фаза, коли вона квестійонує доцільність вивчати мову батьків, релігію, культуру, питаючи себе чи це все їй потрібне. Така аналіза та самоаналіза є здорова, хоча вона створює багато проблем. В процесі такої аналізи деякі одиниці відкидають частину або й цілу спадщину батьків. Важко відкидати романтизм історії "як то було колись на Україні" та "цензуровану" спадщину (в нас все ще існує табу критикувати чи аналізувати її негатииви). Одначе, коли одиниця аналітично перегляне позитиви і негатииви своєї українськості та СВІДОМО прийме її за свою, керуючись своїми, а не тільки батьків мотивами, тоді це має далекийдуче значення.

П: Яка ж тоді роля батьків?

В: На мою думку, обов'язком батьків є провадити, заохочувати та стимулювати дітей до певного пункту, але в певному віці залишити їм можливість самим остаточно зідентифікувати їхню національну приналежність. Завеликий тиск часом може довести до відкинення дітьми спадщини батьків.

П: Яка реакція американського довкілля на твою національно-етнічну свідомість?

В: Реакція на національну приналежність міняється з віком. До десятого року життя національна свідомість ще не є реальною. З роками, потреба ідентифікуватися з групою зростає. Хочу звернути увагу, що не тільки етнічна приналежність, але теж і інтелектуальність віддалює одиницю від загалу, і тому багато дуже свідомих українців, як і тих з нахилом до інтелектуалізму, є віддалені (в середньошкільному віці) від американського товариства та суспільства. Та багато таких одиниць були б віддалені все одно через їхній характер.

П: Як довго триває такий процес "шукування"?

В: Звичайно до закінчення університетських студій одиниця "знаходить себе" і своє національне ототожнення. Вона теж є в кращому становищі вибирати свій круг знайомих та товариства, де товаришує з тими, котрі приймають її українськість, або з тими, яких етнічність не цікавить і не впливає на їхні взаємини.

П: Це є труднощі, що випливають з виростання в двокультурності. Не можна, однак заперечити й добрих її сторінок. Які, на твою думку, є наглядні позитиви й користі, які дає двокультурність молодій людині?

В: Одним з позитивів є збільшений круг знайомств та товариства. Також ширший світогляд, облепшення навчання інших мов та пізнання інших культур. Ми живемо серед регіоцентричної культури, де американці не мають такого знання других культур, геополітики, історії, географії і т.п., яке ми маємо. Це знання нам надається в товаристві, в суспільній інтеграції, а головним чином при праці в інтернаціональній комерції та в інтернаціональних фірмах, а теж під час подорожування.

П: Як бачимо, процес росту молоді людини та кристалізації її поглядів триває приблизно 20-25 років, охоплюючи період дитинства, юнацтва та закріплення поглядів в час вищих студій, коли вирішується її національна ідентифікація. Ми на хвилину повернемося в твоє дитинство. Які моменти і переживання були позитивними стимулами для засвоєння української культури?

В: Атмосфера дому відіграла велику роль; оточення з українською тематикою доповнювала її. Відчування українського духу вдома мало для мене глибоке значення,

П: І ще одне питання: які твої погляди на подружжя — чисто українські і мішані?

В: Успішні мішані подружжя є винятком; легше зберегти подружжя з двох етнічних груп. Я за українським подружжям. Наші дівчата виховані більш консервативно, тож і подружжя є більш консервативно традиційні, з меншою статистикою розводів чим це бачимо в американських подружжях, де розводів є 50%. Для мене є важливим одружитися з україночку, і моє почуття в цьому відношенні є досить сильне. Коли я прошу нашу дівчину на забаву чи на зустріч, то моє наставлення є багато більш серйозне, скажу, навіть з дозою тривоги. Покищо я відкидаю можливість женитися з неукраїночку, але... за майбутність не можна ручити. Гравітуючи до українського товариства, поле можливих кандидаток на такі стосунки є зменшене, шукання подруги життя є важче, і виникають побоювання, що можна ніколи не знайти своєї "ідеальної" пари серед українок. Але це не легке питання.

П: Так, справді, на це питання важко дати просту

До 70-річчя поета (11 січня 1988 р.)

ЯР СЛАВУТИЧ

НА ЖІНОЧІ ТЕМИ

* * *

Дружині

Коли розтане доранкова мла
І перуанська запарує кава,
Твоя рука, зичлива і ласкава,
Теплом торкається мого чола.

Доба спокою межень перейшла —
І десь позаду вихорів облава!
Яка ще більша ніжності постава
Проймати зможе сутності дотла?

З-понад країв застеленого столу
Пливе міцний, брунатний аромат —
І все бутливе падає додолу,

Бо з буйних полисків шарлатних шат,
Які голублять плечі та коліна,
Так палко віє ліпота гоління!

1985

* * *

Жахливий жах — жіноча самота!
Коли надходить осінь золота
І, гнаний вітром, жовтий лист вирує,
Де часу коні, помарніла збує?
Де ті калинові ставні мости?
Стоїть над світом безмір висоти,
А твій же день — як та мала торбинка!
І ти, забута, сивоброва жінка,
Сидиш у парку, згадуючи дні,
Коли співала доля навесні;
Нема нікого зліва, ані справа,
Єдиний друг — нова холодна лава.

1985

відповідь-рецепт. І тому цій темі присвятимо нашу увагу в наступних числах "Нашого Життя".

І на прощання ще одне питання: коли б ти міг поставити на вагу негативи й позитиви життя в свідомості двох батьківщин, котра сторона переважила б?

В: Треба признати, що духове, інтелектуальне і емоційне збагачення, яке нам дає двокультурність, є варте часу, труду й тиску.

П: Щиро дякую і ґратуюю за успішне закріплення процесу аналізу проблем двох батьківщин, який ти пройшов без шкоди для професійної кар'єри, а з користю для душі.

Любомира Крупа

ЖІНОЧА ПРЕСА

В цій інформативній статті означення "жіноча преса" відноситься до преси, яку видають організовані українські жінки. Змістом тих видань не жіноче питання в усіх видах, а тематика громадська, українська, із підкресленням вкладу праці українських жіночих організацій.

Переглядаючи цю пресу можна сказати, що велика частина змісту стосується нашого суспільства з наголосом на нашу ідентичність, на ролі жінки, як матері-виховниці та жінки-громадянки. Всі виходять в українській мові, деякі із окремими англійськими і іншомовними додатками.

Жіноча преса заслуговує на увагу широкого кола читачів.

Загальна українська преса містить дописи із діяльності українських жінок, які їм надсилають організації, але майже ніколи не звертається самотужки до провідів і редакцій жіночих організацій за інформаціями про їх почини чи діяльність.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій об'єднує 22 українські жіночі організації поза межами України. На V Конгресі СФУЖО були панелі, присвячені українській жіночій пресі. Ось кілька інформацій:

В США існують 4 жіночі організації. **Союз Українок Америки** є видавцем місячника "*Наше Життя*", що виходить уже 44 роки за час 62-літнього існування США. Редактор — Уляна Любович. Редактором англomовної частини "*Our Life*" є Марта Бачинська.

Об'єднання Українських Православних Сестриць, видає кварталник "*Віра*", що виходить уже 12 років, редактор Галина Петренко.

Український Золотий Хрест видає в Америці неперіодичний "*Бюлетень Українського Золотого Хреста*". Редактором, адміністратором і експедитором є Міра Повх.

В КАНАДІ — існують 3 жіночі організації, і одна поза системою СФУЖО. Це **Союз Українок Канади**, який від 1958 р. видає у Вінніпегу журнал "*Промінь*", редактор — Наталія Когутська.

Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб, заснована 1932 р. відзначила 1985 р. 35-ліття "*Жіночого Світу*", першого жіночого журналу в Канаді. Виходить в Торонті, редактор — Анна Вах. У 1982 р. він дістав медаль від Ключу етнічної преси в Канаді, як найкращий етнічний журнал у Канаді. Редактором в той час була Ярослава Зорич.

Офіціоз Організації **Ліги Українських Католицьких Жінок Канади** "*Наша Дорога*" — редактор Віра Бучинська. Тираж цього кварталника 6500 примірників. Окрім цього періодичного кварталника **ЛУКЖК** видає "*Жіночі Сторінки*" в тижневиках "*Наша Мета*" в Торонті і "*Поступ*" у Вінніпегу.

Об'єднання Жінок Ліги Визволення України — Канада — засноване 1951 р. видає постійну "*Жіночу Сторінку*" в тижневику "*Гомін України*", до якої матеріали про свою діяльність постачають відділи Об'єднання і дбають про його матеріальне забезпечення.

В ЄВРОПІ — діють вісім жіночих організацій в різних державах. Найчисленніша організація, що нараховує 2800 членів — це **Організація Українських Жінок у Великій Британії**. Видає річно 12 чисел "*Жіночої Сторінки*" в тижневику "*Українська Думка*". Редактор — Віра Гринюк.

Товариство Українських Жінок ім Олени Теліги у Великій Британії (1951 р.) видає неперіодично інформаційний журнал "*Ластівка*" і вміщає статті про діяльність жінок у Бюлетені **СУУВБ**. В. Смерека — голова.

В АВСТРАЛІЇ — **Союз Українок Австралії**, заложений 1949 р. видавав в роках 1965-1977 в Мельбурні кварталник "*Вільне Слово*".

В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ — існують 5 організацій: одна в Венесуелі, три в Аргентині, одна у Бразилії.

Союз Українок "Відродження" в Аргентині — число членів 25. В органі "*Наш Ключ*" виходить жіноча сторінка "*Прапори Духа*", яку редагує Ольга Когутська і інформативний куток в еспанській мові "*Nosotros*" "*Ми Жінки*". Редактор — Марія О. Коваль.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій видає кварталник "*Українка в Світі*", що був до 1984 р. бюлетенем. З 1984 р. перетворився на журнал. Його редагує Ярослава Зорич. Англomовне видання виходить раз у рік за редакцією Ганни Мазуренко і Дори Рак. Англomовне видання подумане передусім для зовнішніх зв'язків СФУЖО і для англomовного світу. Зараз виходить в Торонті.

СФУЖО має теж свої сторінки в жіночих журналах "*Жіночий Світ*" і "*Наше Життя*".

"Українська жіноча преса у наш час потрібна, бо вона виконує свою важливу місію. І українська жіноча преса буде існувати доти, доки існуватимуть українські жіночі організації — а вони існуватимуть доти, доки будуть потрібні українському суспільству, на користь якого вони працюють". А даліше "...тому, що українські жінки з генерації, яка виховалася і здобула освіту поза Україною, бачать потребу українських жіночих організацій.

Ірина Чайківська,
пресова референтка СУА

З доповіді на панелі пресової комісії на V Конгресі СФУЖО, доповідала Світлана Кузьменко.

Вісті з Централі

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК СУА!

- 21-ий Відділ СУА, Бруклін, Н.Й. — вітає нових Членок: Марію Буліч і Софію Лебедевич;
- 29-ий Відділ СУА, Чикаго, Іл. — вітає нових членок: Оксану Марчук і Софію Филипович;
- 36-ий Відділ СУА, Чикаго, Іл. — вітає нову членку Ольгу Пітулу;
- 62-ий Відділ СУА, Глен Спей, Н.Й. — вітає нових членок: Віру Мазяр, Валентину Мантику і Марію Юшак;
- 64-ий Відділ СУА, Нью Йорк, Н.Й. — вітає в своїх рядах: Євгенію Саляк, Любу Прокоп і Ірину Щербанюк;
- 92-ий Відділ СУА, Менвіл, Н.Дж. — вітає своїх нових членок Анну Дідух і Ярославу Крайник.

ВІТАЄМО НОВИХ ВІЛЬНИХ ЧЛЕНОК СУА!

Вітаємо нових вільних членок СУА, що їх придбав 29-ий Відділ СУА, Чикаго: Люсю Дудяк і Наталію Ріпецьку.

Управа Союзу Українок і Редакція щиро вітає всіх нових членок СУА і бажає успіхів

ВІДБУЛИ ЮВІЛЕЇ ТАКІ ВІДДІЛИ СУА:

72-ий Відділ, Нью Йорк — 50-ліття 15-го листопада 1987 р. Від Екзекутиви були присутні голова Марія Савчак і Лідія Гладка — заступниця голови. **Щастя Боже у дальшій праці!**

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД

Окружний З'їзд Округи Нова Англія відбувся 22-го листопада 1987 року. Від Екзекутиви була присутня голова Марія Савчак. На голову Округи перевибрано Валентину Чудовську.

І. Чайківська
пресова референтка

100 ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

В місяці січні 1988 р. вплинуло:

86-ий Відділ СУА, Ньюарк, Н.Дж.	100.00 дол.
119-ий Відділ СУА, Йонкерс, Н.Й.	100.00 дол.
У рубриці "замість квітів" і подяк	175.00 дол.

Разом: **375.00 дол.**

Досі вплинуло: **80,499.00 дол.**

Разом: **80,874.00 дол.**

Дорогі Союзянки!

Щиро дякую за співчуття з приводу відходу у вічність мого незабутнього мужа. Я глибоко вдячна Вам, що в ті дні великого болю Ви думками були біля мене і прислали мені слова розради і потихи і призначили жертву на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

В світлу пам'ять мого мужа пересилаю через 89-

ий Відділ СУА 100.00 дол. на Фонд ім. О. Лотоцької і 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Вдячна Ольга Салук з родиною

В пам'ять св.л. Софії Онуфрик, пересилаємо 75.00 дол. на Фонд ім. О. Лотоцької,

Михайло і д-р Ірина Біленькі

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

(XVII-та Конвенція СУА рішила збільшити Запасний Фонд до 75,000.00 доларів)

Окружні Управи й Відділи СУА	53,325.61
Окремі особи	<u>14,749.89</u>
Разом	68,075.50

Від 1-го липня 1986 р. — 31-го грудня 1987 р.

Округа Північний Нью-Йорк	100.00 дол.
78 Відділ СУА, Вашингтон, Д.С.	500.00 дол.
86 Відділ СУА, Ньюарк, Н.Дж.	300.00 дол.

22 Відділ СУА, Чикаго, Іл.	100.00 дол.
59 Відділ СУА, Балтіmore, Мд.	100.00 дол.
"Замість квітів"	<u>283.00 дол.</u>

Разом **1,383.00 дол.**

Щиро дякуємо
Марта Данилюк
фінансова секретарка СУА

Торонто, 10 грудня, 1987

ПРЕСОВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

КОНКУРС СЛОВА І МАЛЮНКУ
ДЛЯ МОЛОДІ ШКІЛЬНОГО ВІКУ.

Виховна Комісія СФУЖО проголосила в 1986 році Конкурс Слова і Малюнку для молоді шкільного віку з НАГОДИ 1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ в чотирьох категоріях:

Слово — 11 років і нижче Слово — 12-15 років
Малюнок — 11 років і нижче Малюнок — 12-15 років

До 31-го серпня 1987 р. одержано 101 малюнок і 30 текстів із Канади, США, Великої Британії, Німеччини та Бразилії.

ЖЮРІ в складі д-р Олександра Копач і маестро Мигон Левицький рішили:

СЛОВО — 11 років і нижче:

КАНАДА

Перша нагорода — Оксана Котович — Едмонтон
Друга нагорода — Зандра Бурнс — Вінніпег

США

Перша нагорода — Таня Іваськів — Філадельфія
Друга нагорода — Павло Сохацький — Пітсбург

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ

Друга нагорода — Ігор Панас — Братфорд
Друга нагорода — Єва Баран — Братфорд

НІМЕЧЧИНА

Перша нагорода — Саня Франкевич — Мінхен
Друга нагорода — Орест Куцан — Мінхен
Друга нагорода — Міра Франкевич — Мінхен

БРАЗИЛІЯ

Перша нагорода — Амброзія Сідорак — Курітиба

СЛОВО — 12-15 років:

КАНАДА

Перша нагорода — Андрій Небожу — Едмонтон
Друга нагорода — Марія Клебаш — Вестон, Онт.

США

Перша нагорода — Адріанна Полон — Рочестер

НІМЕЧЧИНА

Перша нагорода — Єнс Айхман — Мінхен
Друга нагорода — Міра Борсук — Мінхен

МАЛЮНОК — 11 років і нижче:

КАНАДА

Перша нагорода — Марічка Котович — Едмонтон
Друга нагорода — Нікол Бідвел — Саскатун
Третя нагорода — Картіс Фамуляк — Саскатун
Відзначення — Аделіна Слоновська — Саскатун

США

Перша нагорода — Адріан Константин, Михайло Шаенко,
Юліан Урбан Воррен, Міч.

Друга нагорода — Петро Каранець — Воррен, Міч.

Третя нагорода — Наталя Сохоцька — Пітсбург

Відзначення — Інна Шамрай і Тамара Константин, Адріан
Квітковський — Воррен, Міч.

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ

Перша нагорода — Даньо Сверід — Братфорд
Друга нагорода — Ігор Панас — Братфорд
Третя нагорода — Оксана Леньо — Манчестер
Відзначення — Анна Аболайтис — Братфорд

НІМЕЧЧИНА

Перша нагорода — Беата Яжембляк — Мінхен
Друга нагорода — Іванка Табака — Мінхен
Третя нагорода — Орест Задарко — Мінхен
Відзначення — Оля Табака — Мінхен

БРАЗИЛІЯ

Перша нагорода — Амброзія Сідорак

МАЛЮНОК — 12-15 років:

КАНАДА

Перша нагорода — Наталія Кіналь — Ізлінгтон, Онт.
Друга нагорода — Мар'янка Балаюра — Торонто
Третя нагорода — Таня Медвідська — Етобіко, Онт.
Третя нагорода — Тамара Медвідська — Етобіко, Онт.
Відзначення — Даня Бандера — Торонто

США

Перша нагорода — Борис Полон — Рочестер
Друга нагорода — Любомир Конрад — Філадельфія
Третя нагорода — Адріан Константин і Михайло Шаенко,
Воррен, Міч.
Відзначення — Микола Гарасимів — Воррен, Міч.
Христофор Шавронський, Воррен, Міч.

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ

Перша нагорода — Івась Крохмальний — Ланкастер
Друга нагорода — Наталя Гусак — Братфорд
Третя нагорода — Катруся Баран — Братфорд

БРАЗИЛІЯ

Перша нагорода — Лариса Єдин — Курітиба

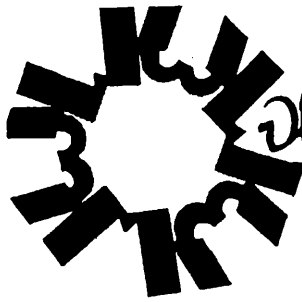
Перший з перших — Борис Полон

Друга з перших — Лариса Єдин

Третя з перших — Наталія Кіналь

За Комісією Конкурсу
"СЛОВО — МАЛЮНОК"

Оксана Бризгун-Соколик
Торонто

КАЛЕНДАРСКІЙ ЖИТТЯ

Упорядкувала ХРИСТИНА ГОДІВ-ЮЗИЧ

ПОЛЬЩА

Варшава.

Наприкінці року в міжнародному клубі преси "Пшиязьнь" відбулася чергова зустріч членів гуртка друзів "Кієва".

Голова катедри україністики варшавського Університету, проф. Ф. Неуважний говорив про сьогоднішню поетичну панораму України.

У його розповіді постала широка нива українського поетичного слова, уквітчана іменами шестидесятників, як Ліна Костенко, так і тих, що прийшли після них, не менше обдаровані творчі жінки, — як Стефа Майданська, яка споглядає на світ шляхом пошуків внутрішньої гармонії, побоюючись спроб порушити її загрозливістю війни, Ніна Білоцерківець, яка з трепетом серця пишучи про суть війни, водночас намагається знайти розраду у світі музики та культури, чи П. Рубан, яка живо спостерігає життя.

Мовлене доповідачем ілюстровалося словом оригіналу та перекладу в виконанні студентів україністики Б. Седлецької, А. Зельвах та Р. Крика.

ЕСТОНІЯ

Рига.

З великим успіхом пройшли в Ризі концерти Мареничів — широковідомого українського вокально-інструментального тріо. Митці показали нову програму, основу якої становить народно-пісенна творчість Волині: "Ой там на горі", "Налетіли журавлі", "Скрипкові ворітечка" та інші.

США

Джерзі Сіті.

Дружина мейора Джерзі Сіті (Антоні Куччі), Анна Куччі, простягає допоміжну руку потребуючим, передаючи чек для організації "Самодопомога та вина засобів". Ця відносно нова харитативна організація і допомагає поодиноким особам і родинам в потребі. Пані Анна Куччі з дому Гомяк є україною з походження.

КАНАДА

Торонто.

В Торонто появився заходом і накладом Гуртка Прихильників Української Дитини цікавий календар на 1988 рік для українських дітей.

На кольоровій обкладинці роботи Лідії Палій, є Марія — мозаїка зі собору св. Софії у Києві. На кожний місяць року посвячено в календарі дві сторінки, з яких одна має відповідні до місяця вірші та оповідання і кольорові малюнки. У календарі вписані церковні та історичні дати.

Редакцію та ілюстрації до календаря зробила д-р Рома Чумак-Горбач.

УКРАЇНА

Об'явлення Матері Божої в Грушеві.

Від квітня 1987 р. понад сто тисяч прочан відвідали місцевість Грушів у Західній Україні, де в місцевій каплиці об'явилася Мати Божа.

Спочатку урядові чинники, стурбовані напливом великих людських мас утруднювали їм прибуття до Грушева, і пробували розганяти прочан. Ця справа опинилася в пресі, а тоді про об'явлення Матері Божої заговорила і закордонна преса. В захист прочан виступила "Літературна газета" вказуючи, що урядовці не повинні робити труднощів прочанам, бо кожний затиск тільки посилює їхню віру про чудо в каплиці. Сам автор статті в "Літературній газеті" потверджує, що бачив у каплиці видіння Матері Божої.

* * *

Наспіла сумна вістка з України, що померла Уляна Германюк на 56 році життя. Належала вона до релігійної групи баптистів. Уляна Германюк це релігійна дисидентка, яка займалася інформативною працею і службою допомоги та збиранням інформації про ув'язнених баптистів та їхні родини. Померла вона на хворобу пістряка три місяці після звільнення з концентраційних таборів праці. Уляна Германюк залишила в глибокому смутку мужа і дітей.

Львів

Небувалою популярністю користується у львівському драматичному театрі ім. Марії Заньковецької п'єса "Князь Данило Галицький". Режисер тієї постановки А. Бабенко.

Київ

Київський театр ім. І. Франка виступить незабаром з виставою "Енеїда" І. Котляревського. Режисер С. Данченко ставить її в нетрадиційному стилі. Музику написав композитор С. Бідусенко.

У **Кременчуку (Полтавщина)** виявлено великий скарб — у спеціально збудованому тайнику були золоті і срібні вироби, дорогоцінне каміння. Серед знахідок виявлено жіночі і церковні прикраси, посуд, монети, срібний римський динарій — початку III ст. нашої ери. Матеріальна цінність скарбу — 456 предметів, а з дорогоцінних металів загальною вагою понад 20 кілограмів — дуже велика.

НАШИМ ДІТЯМ

ЛЮТЕНЬ.

На горбочку, коло хати,
Стоїть Мороз пелехатий,
Закурив собі він файку
І говорить дітям байку.

Прилетіла Завірюха,
Та весела чепуруха,
Та й говорить: Морозище,
Там на тебе Лютень свище.

Потисни-бо ще, Морозе,
Бо скриплять вже верболози —
Дітям біла Завірюха
Сама скаже щось до вуха.

На саночках — дітям байка,
Аж погасла в діда файка.
Лютень ходить коло хати:
— Що нового в вас чувати?

Та нового в нас немного.
Весна прийде, слава Богу.
З вікон щезнуть білі квіти,
Як лиш сонечко засвітить.

Лицар Лютень зажурився,
На вікно в журбі схилювся:
— Ой, біда нам вже, Морозе.
Як на вікнах теплі сльози.

*Спонсором цієї сторінки є 82-ий Відділ
США, Нью Йорк.*

ЧОГО ЛЮТИЙ ЛЮТУЄ?

Дідусь Микола сидів з Ромчиком в кімнаті біля самого вікна. Великі платки снігу кружляли, наче б хто висипав білий пух з неба на землю. Все довкруги було покрите густим снігом: дерева, будинки, авто й поштова скринька, куди всі викидають листи.

Сьогодні татко певно дуже пізно приїде до дому, бо всі дороги так замело, що трудно буде переїхати автом і вечір теж буде пізно, бо мама, повертаючись з праці, мусить довго чекати на підземку, щоби приїхати додому.

Ромчик буде їсти булку з шинкою, яку приготує йому дідусь, поки мама щось доброго зварить.

"Алеж там заметіль — хуртовина — це лютий лютує!" каже дідусь.

"Я люблю сніг" — говорить Ромчик — "бо зможу поїхати саночками, коли татко повернеться з праці, але чому його так багато і чого, Дідусю, цей лютий так лютує?"

Дідусь посміхнувся:

— "Розкажу тобі одну історію-казку про

одинадцять молодців-місяців та їх братчика Лютого.

Давно, давно Господь покликав їх до себе та звелів заряджувати природою. Тож володіють вони по черзі впродовж цілого року. От і в зимі Грудень і Січень заколисують Боже Дитячко, складають йому поклін, приносять дітям різдвяні подарунки, а з першим снігом — зимову радість: санки, лещата й совги. Вони часто люблять гратися із сніговою бабусею-метелицею і вітром, але вітер чекає, коли прийде Лютий. Тоді він розганяється і нема йому стриму. Вітер знає, що це до вподоби Лютому, який любить небезпечні пригоди. Він насипає великі гори снігу, перевертає дерева та з дядьком Морозом чіпляє великі льодові бурульки під дахами, на мостах і деревах. Лютий — збиточник, він розкладає свої льодові плахти по хідниках та сміється, коли люди падають. Тоді треба посипати дороги сіллю і піском, щоби можна було їздити і ходити.

Але найбільш з усього Лютий любить будувати замки з льоду і снігу. Він будує їх у горах і лісах. Один з них найкращий і найбільший, а будує він його в непроглядному лісі. Його високі тереми вилискують та блистять срібнобілими льодовими вежами і здалека чути як лицарі в срібних шоломах виграють на льодових

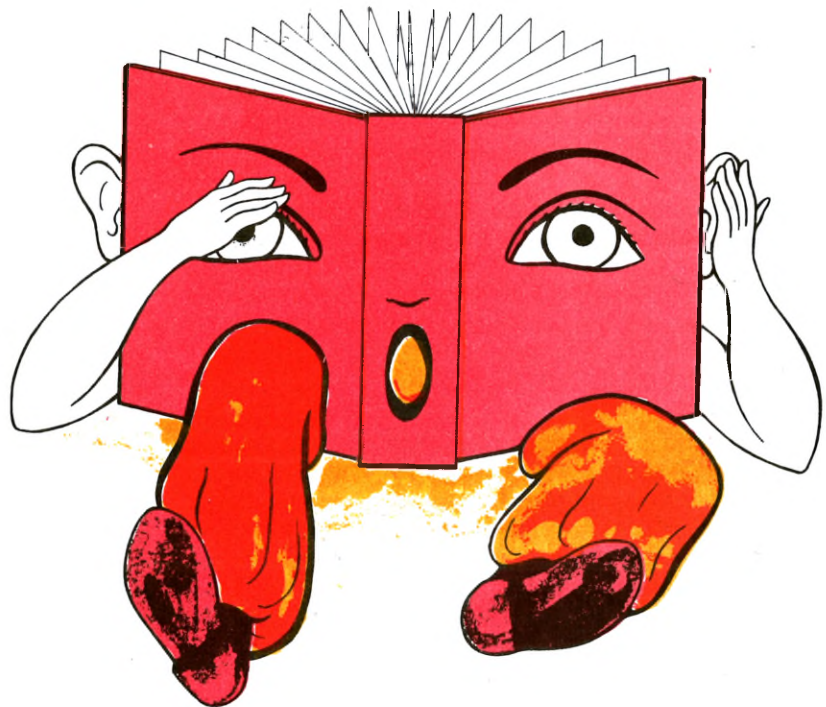
сурмах. А в кімнатах все з льоду: столи і крісла, дорогі свічники і посуд. Одна кімната найкраща, найясніша. В ній ліжко й високе крісло теж з льоду. Туди приходить льодова царівна — а гарна як льодова квітка! Вона дуже любить цей замок. Лютий приносить їй срібні льодові коралі, що зібрав із дерев, ланцюжки й перстені з льоду. Тоді сяде він біля неї, щоби відпочити. Але царство його не вічне. Коли сонце покладе свої перші теплі промінчики на шпилі дерев і снігові гори, тихеньким кроком приходить березень. Він ніжно торкає чарівною паличкою білі берізки та будить їх з довгого сну. А вони у відповідь йому стрясають краплі своїх соків — наче сльози радості, що минає зима. Лютий тоді дуже, дуже сердитий. Він підмовляє вітра, щоби відганяв теплі, соняшні промінчики від його замків, щоби царівна ще хоч трохи полюбувалася його теремами й подарунками. Він лютує перекидаючи корчі, дерева та все, що йому на дорозі. Люди і навіть пташки ховаються, бо грізний буревій все може знищити. Але природа перемагає. Лютий лютує, бо його замки помалу тануть, а князівна зникає і ніхто не знає, де вона дівається. Тепер вже знаєш, Ромчику, чого Лютий лютує?"

Ромчик, не дочекавшись повороту мами, засипляє в дідуся на руках.

ЛЕОНІД ГЛІБІВ

ХТОЖ ТО ТАКА?

Бачить — не бачить,
Чути — не чує,
Мовчки говорить,
Дуже мудрує,
Кривду соромить,
Правди навчає,
Часом жартує,
Смішки справляє,
Люба розмова, —
Дай Боже діти,
З нею до віку
Жити — дружити.
Хтож то така е
В світі щаслива,
Мудра, правдива
І жартівлива?
Як не вгадали,
Стану в пригоді:
Річ коротенька —
Книжка та й годі!

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XLV

FEBRUARY 1988

Editor: Marta Baczynsky

WHAT DO WE WANT FOR OUR CHILDREN.

(a continuation of interviews concerning the preservation of the Ukrainian language)

Our current discussion is with Dorian, brother of Tanya, whose interview was published in the December 1987 issue of OUR LIFE. Presently we will weigh the situation of having two culture/nation system and explore the positive aspects, as well as the problems faced by young people who mature under the influence of two worlds — the Ukrainian community and the country in which they live.

Dorian is 25 years old. He is a graduate of an Ivy League college and has attained a masters degree in business. In grade and high school Dorian did not have Ukrainian friends, therefore the Ukrainian influence in his life came from his family and the youth organization Plast. It must be noted, with great pleasure that Dorian's command of the Ukrainian language is as good as his sister Tanya's. One can converse with him in Ukrainian on every topic without any difficulty on his part.

Our conversation will dwell on the particular situation of children born in America to Ukrainian parents.

Q: Is the situation of two cultures/nations a problem for you, Dorian?

A: I can't deny it, the problem exists. One can try to resolve it, but it nevertheless continues. For some young people the effort to find resolutions is just too much and they distance themselves from all that is Ukrainian. For others, because of the influence of their parents, through personal enthusiasm or because of their level of intelligence, the difficulties can be more easily explained and resolved.

Q: How do we actually see these problems?

A: They are part of the following:

— Open discrimination, particularly from the Jews; Americans, as such, are not as familiar with Ukrainians as to discriminate against us. However, their discrimination against us is neutral, almost passive, as it is against everything that is foreign (lumping us in the total they label Russian).

— In the world of culture, which is dominated by the Anglo-Saxon influence, there is discrimination

against "foreigners," and we are a part of that group. In this sphere nonconformism and adherence to a particular ethnic group, may be a stumbling block in community, social and professional life.

— Our names and sur-names separate us from others even if we don't want this to happen (in the same way the color of a black person makes him stand out).

— Our social activities and traditions are not the same as those practices by the American community. It is difficult to find common experiences with our American friends, when ours were forged in Ukrainian schools or in Ukrainian organizations. On the other hand Americans have activities which we can't subscribe due to our commitments to Ukrainian communities.

— People growing up go through phases during which they question the validity of learning the language of their parents, religion, or culture, asking themselves if it is necessary or useful. Such analysis is healthy, although it tends to create many problems. In the process of such analysis some individuals dismiss a part or their entire heritage. It is difficult to dismiss the romantic "how it used to be in Ukraine once upon a time" and censor ones patrimony (we are still under the taboo to criticize or analyze the negative sides of our history). Yet, when a person reflects upon the positive and negative sides of his or her Ukrainian heritage, guided by his or her own motives, and consciously accepts it, regardless of parental influence, then this decision has far reaching implications.

Q: What then are the duties of parents?

A: To my way of thinking, parents have the obligation to guide and encourage their children up to a certain point. The children should be allowed to make the identification with their heritage of their own accord. Too much pressure on the parental side may result in total negation of that heritage by the children.

Q: What is the reaction of your American business and social circles to your ethnic and national awareness?

A: Reactions to the national question changes with age.

Up to the age of ten national identity has not been realized. As years go by identification with a group becomes important. I want to point out that it is not only ethnic identity but also one's intellectual level that tends to separate an individual from the crowd. That is the reason many Ukrainians, as well as those with higher intellectual capabilities (in the mid-school years) tend to separate from the American social and community life. On the other hand, many people of that nature are loners by virtue of their character.

Q: How long is the search process?

A: Usually one tends to end the search for oneself and the national identity by the end of college. At that time a person is also in a better position to choose friends and a social group where Ukrainianism is accepted, or join those to whom this is irrelevant and is not an issue in any relationships.

Q: What are the difficulties which stem from growing up with two cultures? Obviously, the good points of this situation should not be denied. What, in your opinion are the benefits which the two-culture system gives a young person?

A: One of the benefits is an enlarged circle of friends and an expanded social life. Also, one develops a broader viewpoint, finds it easier to learn foreign languages and appreciation for other cultures. Americans do not have the knowledge of history, geography, the grasp of other cultures, etc., as we do. This knowledge serves us well in our social life, in our communities, in travel, and especially in business interactions, particularly international commerce.

Q: The process which molds a child into an adult takes about 20 to 25 years, the latter part crystalizing the adherence to national identity. Let us return for a moment to your childhood. Which experiences were positive in encouraging you to accept your cultural heritage?

A: The atmosphere of my home played a big role in this. The house furnishings with a Ukrainian theme added to it. Feeling the Ukrainian spirit in my home had deep significance for me.

Q: What are your viewpoints on marriage — Ukrainian and mixed?

A: Successful mixed marriages are rare; it is easier to have a good marriage from two ethnic groups. I am all for a Ukrainian marriage. Our girls are brought up in a more conservative manner, therefore such a marriage will have a more conservative/traditional flavor and have a smaller chance of failing. It is important for me to marry a Ukrainian girl and my convictions on this issue are very strong. When I ask a Ukrainian girl for a date, my demeanor is serious, maybe even bordering on anxiety. At this point in my life I would not marry a non-Ukrainian girl, but... who can guarantee the future. Spending more time in Ukrainian social circles I find that the field of available marriage candidates is considerably narrower. It is difficult to find your life's mate, and I am sometimes afraid that I will never find my

"ideal" among Ukrainian girls. This is not an easy problem to solve.

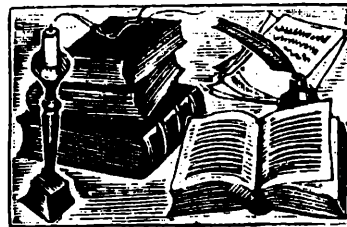
Q: You are right, there is no simple prescription to remedy this problem. There is one more question. If you could weigh the positive and negative aspects of life within the embrace of two cultures and nations, which side would win.

A: Without doubt the spiritual, intellectual and emotional enrichment which a dual-culture system offers is worth the time, effort and the pressures.

Q: Thank you for this interview. Congratulations for completing and accepting the analysis process which a dual culture/nation system presents. You have achieved it without harm to your professional career and with a great spiritual benefit.

Lubomyra Krupa

(free translation from Ukrainian)

Review of Poezii, stari i novi, a collection of poems by Natalia Livyts'ka-Kholodna, published by the Ukrainian National Women's League of America, 1986, was printed in World Literature Today, V 61, #4, 1987 pp. 653-4. The reviewer — Marta Tarnawsky, University of Pennsylvania. Natalia Livyts'ka-Kholodna, Poezii, stari i novi. New York. Ukrainian National Women's League of America. 1986. 238 pages + 1 plate.

Only a few years ago or so, it seems, Natalia Livyts'ka-Kholodna was an eighty-year-old Ukrainian exile who lived out her life in New York in quiet solitude with her artist-husband Petro Kholodnyi, practically unknown to the general reading public. Students of Ukrainian literature knew, of course, that she was the author of two poetry collections which had attracted considerable critical attention in the 1930s; but that was half a century ago, and the two books have long since become biographical rarities. Livyts'ka remained aloof from émigré literary life, did not participate in public poetry readings, and seldom published her work in Ukrainian émigré journals. Her modesty and inactivity led to her relative obscurity. All this has changed in the last couple of years. Today, with the publication of *Poezii, stari i novi* (Poems Old and New), Livyts'ka is the most-talked-about, most-read, and most critically acclaimed living poet of the Ukrainian emigration.

Poezii, stari i novi is apparently the author's collected poetic oeuvre. Her first two books, *Vohon' i popil* (Fire and Ashes; 1934) and *Sim liter* (Seven Letters of the Alphabet;

HOW TIMES HAVE CHANGED.....

From the magazine "Woman's Fate" (Zinocha Dolja),
dated July 15, 1937. Translated from Ukrainian.

Liubka Kolessa — photo of her television appearance
in London, 1937

Любка Колесса — телевізійний знімок в Лондоні. 1937 р.
Світлина з "Жіночої Долі"

TRIUMPHS OF LIUBKA KOLESSA IN LONDON

On June 3rd Liubka Kolessa was presented to the former queen of Spain at a reception at the Austrian embassy. That same evening she appeared for the second time "on radio" through television. Television — it is a new invention, something like a small movie, only films are not run on it. The picture is transmitted from a studio. Therefore about one to two thousand people saw Liubka live as she played Ukrainian compositions of Barvinsky and Nyszankiwsky for the first time on the piano (on May 21, on a Friday, at 9 p.m.) dressed in a Ukrainian folk costume; the second time she performed on June 3rd, when she played mainly Strauss and Mozart. Because television sets are very expensive, only the wealthy and famous Englishmen can own them — that is the influential group. Getting these acquainted with Ukrainian music, with Ukrainian folk costumes, is very important. It must be stated that our pianist makes friends with great success for herself and her nation. She will perform again in the Fall. Receptions for her are already in the planning stages.

1937), are reprinted here in their totality, but they represent no more than one-third of the total output. The core of the volume is made up of new, hitherto uncollected and mostly unpublished poems written between 1944 and 1985. Livyts'ka is a master of short, intensely personal lyric poems, and her themes are love between a man and a woman, nostalgia for the lost homeland, old age and solitude, God, and death. *Vohon' i popil*, a collection of outspoken erotic poems, was, undoubtedly the first verse of its kind written by a woman in Ukrainian literature. Critics have detected influences of Anna Akhmatova, for some reason no one has pointed out the affinities with the poetry of Maria Pawlikowska-Jasnorzewska, a contemporary of Livyts'ka who was very active at the same time and in the same place, albeit in the Polish literary milieu in Warsaw. Livyts'ka's first collection is a unified cycle which the author herself (in an interview in the journal *Suchasnist'*) described as a cycle of a woman who begins with marriage and then goes through the stages of great love, followed by disappointment, apathy, sorrow, and finally a return to her own self. *Sim liter* consists of lyrics expressing the exiled poet's love and nostalgia for the Ukraine. Livyts'ka as a teen-ager experienced at first hand the short-lived Ukrainian independence, her father was minister of foreign affairs of the Ukrainian Republic and later headed the Ukrainian government in exile. Thus Livyts'ka's patriotic poe-

try, despite occasional lapses into cliché and sentimental pathos, has a ring of sincerity and intense personal involvement.

Livyts'ka's most interesting poetry, however, is from her mature period. Bohdan Rubchak, the author of a fifty-page analytical essay included in the book, writes: "Her dark song of love is embodied in moving and authentic lines, and the likes of which are seldom found in our poetry, and if you consider the fact that these lyrics were written by an eighty-year-old woman poet, the phenomenon may be unique also in world poetry." Rubchak finds elements of existential philosophy in Livyts'ka's new verse, where the solitude of unrequited love and the solitude of exile are overcome by acceptance and understanding of the human condition. The mature Livyts'ka-Kholodna writes about growing old, about the desire for love, about fear of death, about God and eternity, about her bittersweet affirmation of life. Many of her masterpieces were composed quite recently: e.g., *Nich pid Ivana Kupala* (1970), *Bezprychal'nist'* (1973), *Ostannia molytva* (1975), *Vnukam* (1983), *Kukhonna romantyka* (1984), and *Zhadka* (1985). This is modern poetry at its best. The young-in-spirit Natalia Livyts'ka-Kholodna has found a common language with the generation of her grandchildren.

Marta Tarnawsky
University of Pennsylvania

ЧАСНИК

старовинний та модерний лік

Знання про лікувальні прикмети часнику є таке давнє, як давнім є санскрит т.зн. 5 тисяч років.

Китайці вихваляли часник вже 3 тисячі років тому. В Єгипті вживали часнику не тільки на лікування, але за 15 фунтів часнику можна було купити невілляника. Єгипетський папірус (Кодекс Еберс) з 1550 року до Христа вчисляє 22 формули для вжитку часнику для лікування, почавши від болів голови, різного рода ослаблень до пістряка горла. Робітники, які будували славні піраміди, їли часник, цибулю і редьку, щоби мати якнайбільше сили. Як одного разу не було достави часнику, робітники перестали працювати і це був, за припущеннями, перший "страйк" в історії. Римляни годували глядіаторів часником для підсилення їх для боротьби з левами.

Римський науковець Пліній випрацював 61 формулу на ліки базовані на часнику, напр. часник у вині — на гемороїди, або на вкушення звірятами, з оливою проти наростів у горлі. Одначе він твердить, що надмірне вживання часнику може пошкодити шлункові.

Гіпократ вживав часник як середник на прочищення шлунка, Аристотель поручав як лік проти скаженини, а Магомет від укушень скорпіона.

На переломі 19 і 20 століття брітійські лікарі в шпиталі в Дабліні дуже успішно вживали часник для інгаляцій при лікуванні туберкульозу. В Японії дослідники звертають увагу, що регулярне вживання часнику прискішує абсорбування вітаміни Б-1, що охороняє від запалення нервів, нудоти під час вагітності, навіть депресії.

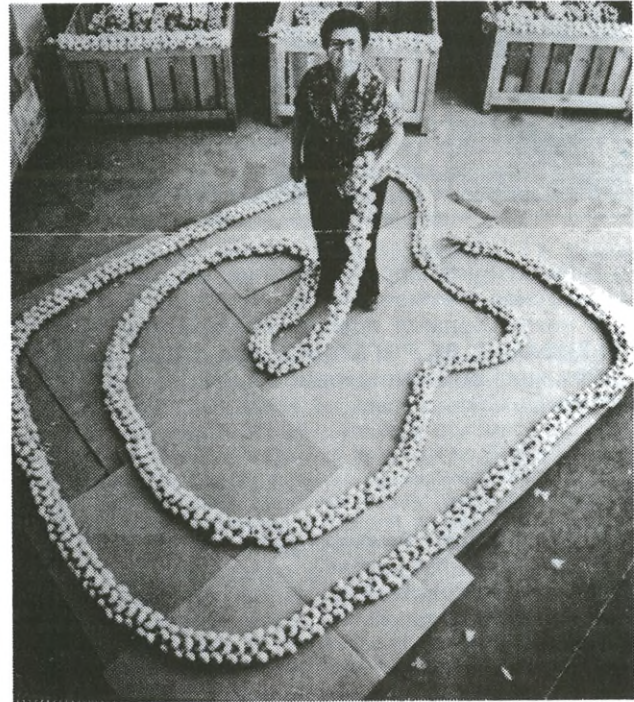
В Японії пристосовують лікування часником під назвою "течія життя", яке полягає на тому, що пацієнта замикають в малу камеру і спорскують його розчином часнику з водою. Це помагає на недуги шлунка, включно з пістряком, на серцеві недуги, поважне відмороження, паразити (хробаки) і затвердження. Японська фармацевтична фірма "Вакунага" подає, що лікарі ствердили, що часник через свої властивості поборювання запальних станів є дуже корисним проти артритизму.

Д-р Меї Лігг Ченг і Маргарет Джонсон працюючи для Департаменту агрикультури в США виказали, що часник може обнизити рівень цукру в крові, а підвищити інсуліну, що є дуже корисним для діабетиків.

Також в Індії, на університеті ім. Тагоре, д-р А. Бордія перевів досліди даючи 20-ти здоровим людям щоденно протягом 6-ти місяців часниковий олій; виказалось, що рівень холестеролу впав на 17%, а тригліцеридів на 20%.

Переведені досліди на університетах у Філадельфії і Вискансін на щурах, курах і кролях, виказали, що часниковий олій зменшив відсоток холестеролу особливо у кролів. Обниження холестеролу зменшує ризик серцевих ударів і паралічу.

Досліди д-р М. Байлі у Вашингтоні виказують, що вживання часнику здержує створенню сціпів у крові.

*Китайка з вінком часнику, довжини 63 стопи.
Chinese woman with a wreath of garlic*

Тому може треба забути про неприємний запах часнику, а вживати його до приряджування страв. Зварений часник майже затрачує свій запах. Запаху часнику можна теж позбутися, випивши помідоровий сок, або з'ївши кусок селери.

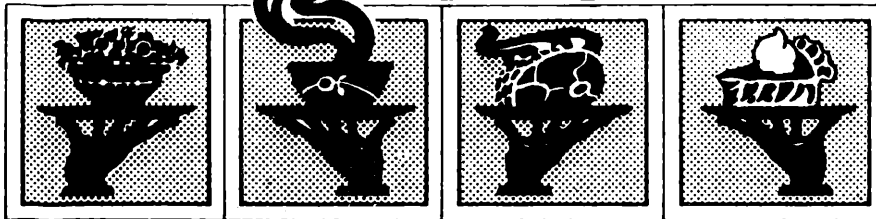
Часник можна вживати до натирання баранячої чи телячої печені, або вкладання кусників в м'ясо. Дуже добра жарена (broiled) риба, на яку перед поданням наложити тоненькі пластинки часнику, підсмажені на маслі або маргарині.

Також можна натерти миску для салати зубцем часнику, і салата матиме дуже добрий смак.

Знаменитий є молодий часник. Як хто має власний город, або трохи землі довкола хати, може посадити його осінню по одному зубцеві у відступі 4 інчів, 1½ інча глибоко а весною буде мати свіженький часник, який теж дасть здоров'я. У книжечці "Nature's Miracle Healing Medicine GARLIC" можна знайти як різні народи пристосовують часник, включно з українським.

В Україні, як написано в цій книжечці, люди вірять в силу часнику для відмолодження і подають рецепту на "еліксир юности": до соку з 25 цитрин дати 1 фунт дрібно порізаного або роздавненого часнику. Цей плин має стояти через цілу ніч. Тоді вживати його по одній ложечці у горнятку теплуватої води щодня, найменше протягом двох тижнів. Дальше є сказане, що українські письменники кажуть, що цей еліксир створює почуття відмолодження. Кажуть, що вживання більше, як регулярну порцію може спричинити почуття і поведінку як у дитини. Треба уважати!!!

наше харчування

ХРИСТЯ НАВРОЦЬКА

В цьому числі подаємо приписи на дріжджеве тісто, які переслала Ірина Руснак з Рочестеру.

З нижче поданої пропорції можна спекти:

2 ЗАВИВАНЦІ, 32 РОГАЛИКИ, або ОДИН ПЕРЕКЛАДАНЕЦЬ.

При кінці подаємо окремо припис на пампушки, які є в традиції на "запусти".

ч. 1

1 1/2 склянки (cups) молока — трохи загріти, щоб було тепле

1 велика кістка дріжджей (2 oz) шкурка з одної цитрини
1/2 ложечки соли

ч. 2

4 жовтка

3/4 склянки цукру

1 кістка солодкого масла, або маргарини (розтопити)

5 склянок борошна (муки) всипати до великої миски

До електричної мішалки (blender) дати складові частини ч. 1.

Мішати середньою швидкістю 20 секунд. Додати складові частини ч. 2.

Мішати середньою швидкістю 5 секунд.

Це все вилляти до муки і дерев'яною ложкою добре вимішати, щоб не було сухої муки.

Накрити полотном і лишити в теплому місці, щоб росло (1 1/2 год.) Тісто повинно заповнити миску.

ЗАВИВАНЦІ

Як тісто виросло — поділити його на 2 частини. Кожну частину розкачати на 10' x 14', помстити половиною пропорції начинки, посипати трошки мукою і легко завивати. Дати до посмарованої і посипаної борошном форми 13' x 4 1/2' як на хліб.

*Накрити полотном і лишити, щоб виросло до повної бляшки. Як готове до печення, позмастити розбитим яйцем і поколотити виделкою. Пекти в загрітій печі на 350 градусів 45 хвилин до 1 год.

РОГАЛИКИ

Поділити тісто на 4 частини. Розкачати одну частину на форму кружка проміром 12'.

Порізати на 8 трикутників.

На ширшу частину трикутника дати начинку і завивати, починаючи від ширшої частини до кінця.

Поставити на посмаровану і посипану борошном бляшку (cookie sheet), накрити полотном і лишити, щоб виросло (около 1/2 год.). Помстити розбитим яйцем.

Пекти в загрітій печі на 350 градусів 25 мін.

З усіх частин тіста вийде 32 рогаляки.

ПЕРЕКЛАДАНЕЦЬ

Тісто поділити на 4 частини.

Розкачати першу частину величини форми 13' x 9'.

Дати до посмарованої борошном бляшки.

Зверху дати начинку з маку.

Потім знову тісто.

Зверху дати начинку з дактилів.

Знову тісто.

Начинка з горіхів.

Накрити тістом, добре застеливши з усіх сторін.

*Дальше робити все так, як при завиванцях.

НАЧИНКА З ВОЛОСЬКИХ ГОРІХІВ НА 2 ЗАВИВАНЦІ

У малій мисці від мішалки (mixer) вбити піну з 4-ох білків. До добре вбитої піни додавати 1 склянку цукру і

дальше вбивати. Додати трошки ванілі, або ванільового порошку. Змолоти 8 oz. волоських горіхів і вимішати їх з піною.

Увага: Для рогаляків і перекладанця вбити піну з 3-х білків, щоб начинка була гуща.

НАЧИНКА З МАКУ НА 2 ЗАВИВАНЦІ

Вбити на легку піну 2 білка і додати 2 пушки ((12 1/2 oz. одна) вже тертого препаративаного маку "Solo". Добре вимішати ложкою.

Увага: Для рогаляків і перекладанця вбити 1 білок, щоб начинка була гуща.

НАЧИНКА З ДАКТИЛІВ ДЛЯ ПЕРЕКЛАДАНЦЯ

2 пачки дактилів "chopped" (8 oz. одна) вимішати з повидлами, чи іншими конфітурами, як із полуниць, морелів, бросквів і т.п. Як є, додати смаженої, чи тертої рожі.

ПАМПУШКИ — 50 штук

2 склянки молока загріти

1 велика кістка дріжджей (2 oz.) шкурка з цитрини, або ванілі

ч. 2

4 жовтка

2 цілі яйця

6 ложок цукру

1 1/2 келішка руму

1 цеголка солодкого масла, чи маргарини — розтопити

1/2 ложечки соли

6 склянок муки.

Тісто приготувати, як на завиванці.

До начинювання надається смажена рожа, або повидла. Смажити на оливі, яка не має холестеролу, найкраще Wesson. Класти пампушки на горячу оливу догори тим боком, що лежав на стільниці. Накрити накривкою. Як зарум'яняться під сподом, розкрити і обернути.

Як зарум'яняться, витягнути і покласти на паперові рушники, щоб витягнути решки товщу.

Перед подаванням посипати через ситко ванілевим цукром.

Подала: ІРИНА РУСНАК

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ЧІКАГО

Хроніка Відділів за 1986-ий рік.

Округа об'єднує дванадцять Відділів, до яких належать 438 членок. Голова Округи — Марія Наваринська

ВІДДІЛ	МІСЦЕВІСТЬ	ГОЛОВА	ЧИСЛО ЧЛЕНОК
6-ий	Чікаго	О. Попович	50
16-ий	Міннеаполіс	М. Петрушак	31
22-ий	Чікаго	О. Мартинюк	80
29-ий	Чікаго	Е. Зеленко	55
31-ий	Віскансін	І. Кузик	12
36-ий	Чікаго	Т. Слободян	23
51-ий	Мілвокі	І. Річардсон	35
74-ий	Чікаго	С. Еванчук	37
77-ий	Чікаго	С. Скороход-Хома	20
84-ий	Чікаго	М. Дорожинська	18
101-ий	Чікаго	О. Матвішин	44
102-ий	Манстер, Індіяна	І. Головата	46

6-ий Відділ ім. Н. Кобринської. Голова — О. Попович.

Виховна референтура: Відділ провадить 4 рази на тиждень дитячу світличку "Садок Вишневий". В квітні влаштував "Дитячу забаву", в листопаді "Дитячий маскарад", в лютому: "Показ хутер", "Різдвяний базар", "Різдвяну зустріч".

Музейно-мистецька референтура: влаштовано мистецьку виставку картин і скульптур Юрія Гури, в березні — мистецьку виставку 3-ох Варвар.

Референтура суспільної опіки: вислала пакунки для бідних до Європи та Бразилії.

22-ий Відділ ім. Дочок України. Голова — О. Мартинюк.

Організаційна референтура: референтка А. Білинська. Відділ відбудує 10 місячних сходин, був репрезентований на сходинах Округної Управи на Округному З'їзді та помагав в організації "Дня Союзянки"

Культурно-освітня референтура: референтки — С. Крупка, Л. Огаренко, О. Забродська, Я. Басюк. Підготовано реферати та доповіді на ширших сходинах Відділу: в травні доповідь Л. Огаренко про Н. Королеву, в червні А. Кульчицької про "Примінення української вишивки" та репортаж С. Форович — "Поїздка в Україну", у вересні реферат Л. Огаренко — "Харчі і здоров'я", в листопаді — "Українські жінки в УГА", в грудні "Приготування до свят" — Л. Огаренко, та "Різдвяні звичаї в родинній хаті" — М. Гірняк. В січні на Різдвяних сходинах Р. Турянська — реферат "Іван Франко в поезії і пісні", гостя з Югославії оповіла про українців в Югославії та про появу матері Божої в Меджугор'ї.

Імпровізовані референтки: Г. Янчишин, А. Дячун, Я. Фаріон, С. Кавка, Д. Манцінська. В квітні і листопаді zorganizовано святкові базари з буфетом і льотерією. Відбулися 3 мистецькі виставки: в травні — О. Вітик-Войтович, у вересні — виставка "зразків української вишивки" — Ігора Чмоли,

ілюстрована прозірками, та виставка картин Христини Сеньків. При музеї "Науки і промислу" в Чікаго Відділ щороку бере участь в міжнародньому Різдвяному фестивалі, влаштовуючи "Українську ялинку" та програму "Різдво в Україні", яку провела п. Ірена Лисейко.

Радієва і виховна референтура: референтки — Л. Самбірська, Л. Боднарук, М. Юзефович. При Відділі діє радієва колегія, що підготовляє програму на різні теми і передає їх по радіо власників Самбірських.

Суспільна опіка: референтки — М. Кецала, М. Семків, С. Форович, С. Залуцька. Референтки відвідували хворих членок в лікарнях і вдома, вислали привіти-картки, організували стипендійні фонди, грошеву допомогу, посилали пакунки з одягом. Послано 26 пакунків до Бразилії, Аргентини, Парагваю, передплачено 5 примірників "Нашого Життя" до Бразилії, 100.00 дол. на оплату пакунків до Європи, 110.00 дол. на сиротинець у Бразилії, 4 членки підтримують 4 стипендії, 100.00 дол. на політичних в'язнів. Відділ виконав всі свої зобов'язання до Округної та Головної Управ СУА. 69.00 дол. на Пресовий фонд "Нашого Життя", 100.00 дол. на "Запасний фонд", 360.00 дол. на фонд О. Лотоцької, 200.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку, 100.00 дол. на Український Музей в Чікаго. Оплата "Наше Життя" — 1,080.00 дол., стипендії — 1,236.00 дол.

Внутрішні зв'язки: Членки Відділу займають пости в Округній Управі, висилають делегаток на імпрези інших Відділів СУА та інших громадських організацій.

Зовнішні зв'язки: членки Відділу тісно співпрацюють з управою музею "Науки і промислу" в Чікаго, щороку організують "Український День" та ялинку для англосмовної громади. Подають інформативні дописи до газет "Нортвест Геральд", "Аур Вілледж Войс".

Бібліотека: референтка — І. Городиська. Бібліотека Відділу начисляє 470 книжок і зростає з кожним роком.

Пресова референтура: референтка — М. Шевчик повідомляє українську та англосмовну пресу про імпрези Відділу, посилає рецензії імпрез до журналу "Наше Життя", "Свобода", "Америка", "Нортвест Геральд", "Аур Вілледж Войс", хроніку Відділу до конвенційної книги, посмертні згадки про членок Відділу.

Господарська референтура: референтки — А. Кучма, М. Гірняк, С. Дельта. Референтки частували членок і гостей на імпрезах Відділу, за що їм належить особливе признання.

29-ий Відділ ім. 500 Героїнь з Кінгріп. Голова — Е. Зеленко. Заступниця голови — Д. Маркусь.

Організаційна референтура: референтка — Л. Калін. Відбуто 3 сходини Управи і 9 ширших сходин Відділу. Відділ виконав усі зобов'язання до Централі. Приєднано одну членку. Пам'ять членки бл.л. Тетяни Баюк відзначено у 40-ий день її смерті св. Літургією, панахидою і поминками. Даток в сумі 200.00 дол. зложеної її мамою на потреби Відділу подаровано на "Український Музей" в Нью-Йорку.

Виховна референтура: при Відділі діє Виховна Рада — О. Ванджура, голова, В. Трошук, членка. До червня 1987 року ведено дитячу світличку "Садочок Казок". Навчання провадила Е. Бонк тричі на тиждень. Кількість дітей — 34. Влаштовано "Вишивану забаву" з градуацією випускників. З початком нового навчального року "Садочок Казок" передано місцевій "Рідній школі" з грошевим дарунком 2.000.00

дол. Відділ провадив "Садочок Казок" 25 років. При Відділі існує Видавничий Комітет, до складу якого входять: Д. Ярошевич, Г. Грушецька, Д. Дикий. Завдяки цьому Комітету, видано збірку творів Катерини Перелісної: "Вірші для дітей", мистецьке оформлення — Марти Воевідки.

Культурно-освітня референтура: референтка — М. Ліс. На сходинах Відділу заслухано слідуєчі доповіді: "Літописи Княжої Доби" з прозірками — д-р Д. Маркусь. "Як готується українська громада до 1000-ліття Хрещення Руси-України" — В. Маркусь. "Спогади про визвольну боротьбу Катерини Зарицької" — родичка п. Зарицька. "Жінка в двох світах" — репортаж Д. Маркусь. "Найновіші новини про Медведя і Дем'янюка" — М. Ліс.

Сходини Відділу з льотерією.

Імпрези для громадянства: Мистецька виставка Г. Вирсти. "Українські мистці у Франції" — доповідь Г. Вирсти. Мистецька виставка Л. Морозової з Гантеру. Виставка "Українського народного мистецтва" в ратуші міста Чикаго.

Суспільна опіка: референтки — М. Боднарук, О. Ванджура. З нагоди свят відвідали 12 осіб в старечих домах з дарунками, кошт яких покрила Х. Трощук-Горчинська. Зорганізовано льотерію експонатів, подарованих місцевими мистцями. Прибуток у сумі 2,770.00 дол. розділено на слідуєчі цілі: 8 пакунків до Європи, 9 до Бразилії, для допомоги лемкам 200.00 дол. на оборону Дем'янюка, на дві передплати "Нашого Життя" в Бразилії, 8 осіб спонсорують стипендію в сумі 1,750.00 дол. для студентів в Бразилії. Допомагають одній членці Відділу.

Радіо-референтка — І. Олексюк. Подавала оголошення про імпрези Відділу. Переведено 3 радіо-передачі: "Примісні спогади" з нагоди 25-ти ліття існування "Садочка казок". Мистецька виставка та творчість Л. Морозової з її біографією. Збірка "Вірші для дітей" — К. Перелісної та її авторка. Референтка продала 25 примірників "Вірші для дітей".

Пресова референтура: референтка — Л. Коломиєць. Дописи: в жовтні, про діяльність Відділу до "Нашого Життя", про видану Відділом збірку "Вірші для дітей" К. Перелісної до "Свободи" та "Нашого життя". Про історію та діяльність Відділу до конвенційної книги. Відділ 100% передплачує "Наше Життя", крім своїх, має ще 22 передплати поза Відділом і 4 дарові.

Господарська референтура: референтка — О. Андрушко. Частувала кавою та печивом на всіх сходинах Відділу, відповідала за буфет під час мистецьких виставок та святочних сходин.

Внутрішні зв'язки: голова репрезентувала Відділ 9 разів на сходинах Окружної Управи. Відділ взяв активну участь в "Дні Союзянки". Пакував пакки з харчами та одягом потерпілим жертвам Чорнобильської катастрофи. Членки брали участь в імпресах інших Відділів. Крім голови, три членки належать до Окружної Управи.

Зовнішні зв'язки: голова репрезентувала Відділ на таких імпресах: бенкет з нагоди 35-ліття каси "Самопоміч", молебень і тризна в другу річницю смерті Патріярха Йосифа, бенкет 70-ти ліття катедрального Собору св. князя Володимира, конвенційна вечеря товариства українських адвокатів, соборний молебень в день 22-го січня і святочна програма з нагоди завершення збірки на бібліотеку Симона Петлюри.

36-ий Відділ ім. Ольги Басараб. Голова — Д. Слободян. Влаштовано 2 базари: Великодній і Різдвяний. Вислано пакунок з одягом до Бразилії. Всі членки передплачують "Наше Життя". Відбулося 6 місячних сходин. Виконано всі обов'язки до Централі. Голова по змозі репрезентує Відділ на сходинах Окружної Управи. Послано 150.00 дол. на журнал "Наше Життя", 100.00 дол. на "Український Музей", 50.00 дол. на фонд О. Лотоцької, 50.00 дол. на "Україн-

ський Музей" Чикаго. Відділ взяв участь в "Дні Союзянки". Деякі членки взяли участь в "Дні поневолених народів". Подаровано 100.00 дол. на відзначення 1000-ліття Хрещення Руси-України.

51-ий Відділ ім. Олени Теліги. Голова — І. Річардсон. Відділ включився в акцію допомоги жертвам нуклеарної катастрофи в Чорнобилі. Розіслано численні листи і телеграми до президента США, конгресменів і сенаторів, до преси та інших визначних осіб та установ.

Внутрішні зв'язки: Зорганізовано свято 22-го січня. Влаштовано "Голодний обід" з програмою про творчість політв'язня В. Стуса.

Виховна референтура: голова — І. Річардсон провадить суботню школу українознавства при парафії св. Михаїла. Під її керівництвом були підготовлені дві імпрези: "Шевченківське свято" і "День св. Миколая".

Голова репрезентувала Відділ на Окружних Зборах, була панелісткою на 2-ій Конференції СУА на тему: "Жінка в двох світах", в Принстоні, Нью-Джерсі. Відділ вислав кілька канадцят пакунків до Бразилії, та зорганізував парафіальне свячене.

74-ий Відділ ім. Олени Теліги. Голова — С. Еванчук.

Відділ приєднав 4 членки, відбув 10 місячних сходин. На кожних сходинах були виготовлені доповіді на різні теми: "Подорож до Святої Землі" — реферат з прозірками — д-р Дарія Маркусь. "Подорож по Австралії та Новій Зеландії", реферат з прозірками — Галина Коленьська. Вшановано Софію Закревську в її 90-ий день народження. Деякі членки є також членками Окружної Управи. Навесні зорганізовано посилене збирання фондів на "Український Музей" в Чикаго а також восени, і на допомогу жертвам чорнобильської трагедії в її другу річницю, яку провело "Бюро української суспільної опіки". Відділ бере участь в "Комітеті Тисячоліття Хрещення Руси-України". Щораз займається продажем кави та печива після літургії при церкві св. Йосифа, організує Різдвяний базар та випродаж вживаної одежі під керівництвом О. Турули, котра була засновницею Відділу. Відділ займається будкою "українського народного мистецтва" під час карнавалу при парафії св. Йосифа. Членки беруть участь в "Дні Союзянки", посилають пакунки з одягом, харчами та книжками до Польщі, Бразилії та Аргентини. Відділ дав датки на фонд О. Лотоцької, шкільний, пенсійний, пресовий і музейний фонди. Жертвує на сиротинці, студентам та школам.

77-ий Відділ ім. Алли Горської. Голова — Валентина Скороход-Хома. Відділ об'єднує 20 членок. "Наше Життя" передплачує 18.

Організаційна референтура: референтка — Т. Смаль. Приєднано 2 членки, на жаль — Марія Клепачівська відійшла у вічність, а одна залишила Відділ.

Культурно-освітня: референтка — Л. Отрошко. В березні статтю про "Аллу Горську" — Н. Світличної прочитала О. Тимс. 15-16-го листопада, заходами голови Відділу влаштовано мистецьку виставку картин художника Олександра Боровського. 21-го грудня на святочних сходинах членка 29-го Відділу Д. Ярошевич розказала і висвітлила прозірки про архітектуру церков в Україні. Заступниця голови О. Тимс прочитала кілька віршів власної творчости.

Суспільна опіка: референтка — Катерина Баран. Протягом року посилала картки, вітаючи членок з "Днем народження", щедро обдарувала Відділ цінними речами на розгаш під час Товариської Зустрічі. Особисто послала пакунок з одягом до Парагваю та подарувала 10.00 дол. для Відділу. В. Скороход-Хома послала 4 пакунки до Парагваю, по 25 ф. кожний. Н. Коновал, Л. Отрошко і Т. Сідельник послали пакунки до Бразилії.

Референтура зв'язків. Референтка: Т. Смаль. Зовнішні: Деякі членки взяли участь в молебні з нагоди нуклеарної катастрофи в Чорнобилі, голова Відділу мала коротке інтерв'ю на телевізійній станції.

Пресова: референтка — Н. Бриджман. Написала "Хроніку Відділу" за 1985-ий рік. Допис про перебіг загальних річних зборів Відділу, посмертну згадку про бл.п. Марію Клепацівську, до "Нашого Життя", історію і про діяльність Відділу для конвенційної книги СУА.

Господарська: референтка — О. Карнаух. Приготувляла каву і частувала членок Відділу домашньої роботи солодким печивом під час місячних сходин протягом року. Гостила під час товариських зустрічей, в травні і жовтні, та під час виставки картин в листопаді, як рівнож на святочних сходинах в грудні. За це їй належить особливе признание і подяка.

84-ий Відділ ім. Олени Степанів. Голова — М. Дорожинська.

В 1986 році відбулися загальні збори та 5 ширших сходин Відділу з доповіддями: "Життя і смерть Алли Горської" — Ганни Черинь, прочитала І. Момотюк; "Трагедія в Чорнобилі та фальшиві вісті в советській пресі" — Ганни Черинь; "Українські весільні звичаї" — Н.Л. Хойнацька; "Подорож до Туреччини, Канади і Бразилії", ілюстровані прозірками, В. Демусь, "Подорож до Аляски" — Т. Грод.

Влаштовано такі імпрези: 15-го березня — музичний вечір композитора Ігора Білогруда. 4-го жовтня спільно з 102-им Відділом СУА в Манстер, Індіяна була влаштована імпреза Ганни Черинь і Степана Панькова: "Подорож по Китаю" з прозірками. Ввесь дохід був призначений на Український Музей в Чикаго.

Заходами голови Відділу Марії Дорожинської і секретарки Марії Ріпецької в бібліотеці Саут Голлянд було влаштовано "Виставку українського народного мистецтва", про яку була поміщена в місцевому американському часописі стаття М. Дорожинської "Україна та українське народне мистецтво".

Окремі членки домагалися, щоб місцеві бібліотеки закупили книжку Долота "Екзекуція голодом" і добилися, що ця книжка появилася в бібліотеці.

Відділ брав участь в "Дні Союзянки", в сходинах Окружної Управи і в Окружному з'їзді, є членом комітету відзначення тисячоліття Хрещення Руси-України. Вислано листи до державних представників в справі допомоги жертвам нуклеарної катастрофи в Чорнобилі, 50,00 дол. на фонд О. Лотоцької, зібрано даток для хору "Журавлі". Відділ оплачує 9 стипендій студентам в Європі та Бразилії. Вислано 11 пакунків з одягом до Європи, 4 грошеві допомоги і 8 пакунків до Бразилії. Влаштовано передріздвяний та передвеликодний базари. На імпрезах частували членок і гостей смачними перекусками, приготованими членками Відділу. Статті про імпрези були поміщені в "Новому Шляху" і в "Новій Зорі". Відділ виконав усі свої зобов'язання до Головної та Окружної Управ. "Наше Життя" передплачує 21 особа.

101-ий Відділ ім. Ліни Костенко. Голова: О. Матвішин.

Всі 44 членки передплачують журнал "Наше Життя". Було zorganizовано такі імпрези: 18-го жовтня "Вишивані Вечорниці" з нагородами за найкращі вишивки. 21-22-го листопада: мистецька виставка картин художника О. Литвинишина. Організовано збірку харчів та одягу для бідних і на "Український народний музей в Чикаго". Не дивлячись на родинні та професійні обов'язки, членки брали активну участь в громадському житті та поширювали українську культуру поміж англомовною громадою.

102-ий Відділ ім. Княгині Ольги. Голова: Іванна Головата.

Відділ співпрацює з Головною Управою СУА та Окружною Управою в Чикаго. Відділ координує

свою працю і дружні співвідношення з 84-тим Відділом та з іншими українськими організаціями.

Референтура суспільної опіки: референтка — Л. Крук, М. Сцебело, Н. Залужець. Вислано 14 пакунків до Бразилії, Європи і Парагваю. Відділ уфундував 3 стипендії, по 200,00 дол., 1,300,00 дол. зібрано від спонсорів на стипендійний фонд і для українських сиріт в Бразилії. Влаштовано базари, дохід з яких покриває витрати Відділу.

Референтура зовнішніх зв'язків: референтка — Неля Лехман. Н. Лехман, співпрацюючи з товариствами "Американці в обороні прав людини в Україні" та "Оборона знеславлення Українського Імени", збирала підписи на петиціях серед українців і чужинців, висилала телеграми в справі М. Медведя. Два рази успішно провела протиакцію обману про свободу релігії в Советському Союзі, котрі відбулися при "Пурдю університеті", Лафает, Індіяна. Отці від Українських церков: Української Католицької — П. Галадза і А. Чировський, та з Української Православної Церкви о. Дам'ян виголосили доповіді на тему "Переслідування церков в Україні". На цю саму тему п. Н. Лехман влаштувала виставку книжок, що тривала два тижні. При тому ж Університеті влаштовано для дітей виставку ляльок в українських національних строях, з поясненнями та мапою України. П. Лехман виголосила доповідь про "Історію України", мистецтво, і сучасну ситуацію в Україні", висвітлювала кілька разів фільм "Жнива розпачу" в своїй хаті; в липні організувала зустріч сенатора Квейл з представниками українських організацій. 1-12-86-го року в день солідарности української спільноти з нашими політ'язнями організувала "Голодний обід" в Лафает, Індіяна.

В минулому році Н. Лехман взяла участь в триденній жидівській конференції, де говорила на тему "Українці — жертви нацизму". За всю її цінну працю на користь українського народу висловлюємо їй щирі подяку і велике признание.

Оксана Тимс,
пресова референтка Округи

ДОПИСИ

35 ЛІТ ПРАЦІ 47. ВІДДІЛУ СУА В РОЧЕСТЕРІ, Н.Й.

У соняшну, весняну неділю 22 березня 1987 р. членки 47 Відділу СУА, їхні родини та запрошені місцеві і позамісцеві гості заповнили, по-мистецькому прибрану залю школи св. Йосафата, щоб святково відзначити 35 літ існування і невпинної праці Відділу та при смачному полуденку пригадати минуле та кинути оком у прийдешнє.

Милою несподіванкою були гості із Стемфорду, молоденькі питомці, які, відвідуючи деякі парафії, випадково опинилися в цей день в Рочестері та загостили на нашій святкуванні. Вони проспівали хором милозвучними голосами "Отче Наш", чим піднесли настрої імпрези й зворушили присутніх.

Членка-засновниця Анна Єйна бадьоро виголосила гимн Союзу Українок. Відкрила 35-ті уродини Відділу теперішня голова Ірина Руснак. Вона з'ясувала коротко ціль сьогоднішньої зустрічі, підкреслила активність Відділу та привітала всіх і попросила свою заступницю Тетяну Шутер вести програму.

Для докладного перегляду праці Відділу за 35 літ видано одноднівку за редакцією голови, де описано активність кожної референтури з вислідами її праці.

Члени 47-го Відділу СУА ім. Лесі Українки — Рочестер, Н.Й. Сидять зліва: Анна Капітан, Марія Джус, Ірина Шмигель, Марія Костів, Татіяна Шутер, Ірина Руснак — голова, Галина Павлічко, Ірина Михайлюк, Марія Крамарчук, Іванна Мартинець, Галина Несторович.

Стоять зліва: Марія Лещишин, Ольга Нарівна, Тамара Гривнак, Віра Мотика, Анна Скіц, Христіна Дзюба, Катерина Лялька, Катерина Щур, Ростислава Стеців. Відсутні на світлині: Анна Чорнобіль, Ірина Семанюк, Ольга Ганушевська.

Members of Branch #47

22 березня 1987 р. в день святкування 35-літнього ювілею 47-го Відділу, найстарша його членка Татіяна Мотика обходила 92 рік народин.

Сидять: соленізатнка і дочка Іванна Мартинець — мистецько-музейна рефер.

Стоять: голова Ірина Руснак, яка вручила пані Татіяні китицю квітів від Управи і членок, та мгр Мирослав Мартинець.

Branch 47 celebrating its 35th anniversary on March 22, 1987. Its oldest member Tatiana Motyka celebrated her 92nd birthday. Seated: Mrs. Motyka and culturefmuseum chairman Ivan-na Martynec. Standing: Iryna Rusnak, president, and Myroslava Martynec.

Завдяки наполегливій праці довголітньої голови, членки-засновниці Ірини Руснак та її попередниць, Відділ одержав перше місце на XX Конвенції в Нью-Йорку в 1984 р. і на XXI Конвенції в Клівленді в 1987 р.

До відзначення першим місцем два рази причинилася тісна співпраця голови, управи і членок Відділу в усіх починах, цілковита підтримка та взаємне зрозуміння.

Відділ втішається повагою в рочестерській громаді завдяки постійній, наполегливій співпраці не тільки внутрі своєї організації, але й на загально-громадському терені.

За довголітній вклад послідовної, відданої праці для Відділу і громади, відзначено чотири членки: членку-засновницю і першу голову мгр Анастасію Смеречинську та членку-засновницю, довголітню голову та рушійну силу Об'єднаної Суспільної Опіки в Рочестері, Анну Капітан почесним головством.

Почесне відзначення одержали: членка-засновниця Олена Харамбура і Марія Залітач, довголітня членка управи, яка присвятилася довгими роками дитячій світличці.

Голова Відділу і голова Округної Управи Марія Крамарчук вручили грамоти та китички квітів відзначеним членкам.

Марія Крамарчук, як голова Округної Управи Північного Н.Й., а рівночасно членка-засновниця 47 Відділу у своєму привіті підкреслила, що членки відзначають 35-літній ювілей з почуттям виконаного обов'язку у співпраці в розбудові СУА, в котрому вони гідно заступають ім'я української жінки-громадянки поза межами батьківщини.

Членки усіх Відділів Округи, місцевих 46-го і 120-го, з Бофало 49-го і 97-го та 68-го із Сиракюз зложили привіти та GRATULACIJA, до яких приєдналася місцева станиця "Пласти".

Для розваги присутні мали змогу прослухати кілька пісень та рецитацію жіночого хору "Калина" при українській православної церкви св. Луки із Сиракюз, які приїхали з виступом на запрошення Відділу.

Просимо прізвища писати друкованими літерами в обох мовах.

Зліва: Ірина Руснак — голова, Марія Залітач, м-р. Анастасія Смеречинська, Анна Капітан, Олена Харамбура — членки відзначені грамотами, Марія Крамарчук — голова Окружної Управи Північний Нью Йорк.

Frm. L. - president Iryna Rusnak, Maria Zalitach, Anastazia Smerechynsky, Anna Kapitan, Olena Charambura - honored members. Maria Kramarchuk, president of Northern New York Regional Council.

Мистецько-музейна референтка Відділу Іванна Мартинець дотепно виголосила гумореску Зої Когут "Жінкам".

Спонтанним співом молитви "Боже вислухай благання" закінчено цю милу зустріч трьох поколінь жінок, згуртованих тепер у трьох Відділах, а саме 47 Відділ — засновниці і мами членок 46-го Відділу, яких дочки продовжують працювати своїми попередницями у 120-му Відділі в Рочестері, Н.Й. В цей день найстарша членка Відділу Тетяна Мотика обходи-

ла 92 рік народин, однак здоров'я не дозволило їй бути присутньою на імпрезі Відділу. В доказ нашої любові і пам'яті про неї, голова Ірина Руснак вручила особисто китицю весняних квітів в імені 81 членок, бажаючи солінізантці многих літ.

Марія Крамарчук — пресова референтка

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ"

зложили від 1-го січня — 31-го грудня 1987 р.

ОКРУГА ЧІКАГО 250.00 дол.

ВІДДІЛИ СУА:

89 Відділ СУА — Кергонксон, Н.Й. 500.00 дол.
 78 Відділ СУА — Вашингтон, Д.С. 500.00 дол.
 33 Відділ СУА — Клівленд, Огайо 480.00 дол.
 62 Відділ СУА — Глен Спей, Н.Й. 400.00 дол.
 29 Відділ СУА — Чікаго, Ілл. 350.00 дол.
 113 Відділ СУА — Нью-Йорк, Н.Й. 250.00 дол.
 99 Відділ СУА — Вотервліт, Н.Й. 240.00 дол.
 18 Відділ СУА — Пассейк, Н.Дж. 225.00 дол.
 86 Відділ СУА — Ньюарк, Н.Дж. 225.00 дол.
 22 Відділ СУА — Чікаго, Ілл. 200.00 дол.
 43 Відділ СУА — Філядельфія, Па. 200.00 дол.
 64 Відділ СУА — Нью-Йорк, Н.Й. 200.00 дол.
 10 Відділ СУА — Філядельфія, Па. 162.00 дол.
 15 Відділ СУА — Стемфорд, Конн. 120.00 дол.
 6 Відділ СУА — Чікаго, Ілл. 100.00 дол.
 36 Відділ СУА — Чікаго, Ілл. 100.00 дол.
 68 Відділ СУА — Сиракюзи, Н.Й. 100.00 дол.
 74 Відділ СУА — Чікаго, Ілл. 100.00 дол.
 84 Відділ СУА — Чікаго, Ілл. 100.00 дол.
 92 Відділ СУА — Менвіл, Н.Дж. . 100.00 дол.
 93 Відділ СУА — Гартфорд, Конн. 100.00 дол.
 101 Відділ СУА — Чікаго, Ілл. 100.00 дол.

50 Відділ СУА — Анн Арбор, Міч. 50.00 дол.
 51 Відділ СУА — Мілвоки, Віс. ... 50.00 дол.
 102 Відділ СУА — Гемонд-Мунстер, Інд. 50.00 дол.
 120 Відділ СУА — Рочестер, Н.Й. . 35.00 дол.
 57 Відділ СУА — Ютіка, Н.Й. 30.00 дол.
 20 Відділ СУА — Філядельфія, Па. 25.00 дол.
 81 Відділ СУА — Дітройт, Міч. ... 25.00 дол.
 11 Відділ СУА — Трентон, Н.Дж. . 10.00 дол.

ДАТКИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ" за 1987 рік

2,000.00 дол. — Український Музей в Нью-Йорку,*

500.00 дол. — Іванна Рожанковська

по 100.00 дол. — Анна Дубас, Марія Мороз-Сосняк, Катруся Папуга (через 1-ий Відділ);

по 50.00 дол. — Книгарня "Калина" — Вінніпег — Канада, Анастасія Голубець, Ольга Тритяк, Валентина Чудовська;

48.00 дол. — Теодозія Кушнір;

45.00 дол. — Євгенія Новаківська;

35.00 дол. — Юлія Сквіртнянська;

по 30.00 дол. — Анастасія Забродська, Стефан Лісікевич, Емілія Панасюк;

* Частинне покриття коштів друку повідомлень У.М. в Н.Ж.

по 25.00 дол. — Йоанна Гентош, Мирослава Зубаль, Пелагія Панасюк, Ярослава Фаріон (через 22-ий Відділ);

по 20.00 дол. — Варвара Білінська, Іванна Блага, Ольга Гаврилюк, Ірена Гребеняк, Теодозія Депутат, Надія Дзидзан, Ляриса Долинська, Надія Дудинська, Віра Еліяшевська, Ірена Залуцька, Катерина Кобаса, Надія Костик, Ольга Лапка (Австралія), Оксана Мельничшин, Ірена Моцюк, Катря Надяк, Христя Навроцька, Олена Небожук, Віліям Никорчук, Ярослава Панчук, Марія Погорецька, Катря Сенчишин, Стефанія Свистун, д-р Богдан Цимбалістий, Марта Цимбаліста;

по 15.00 дол. — Євгенія Баран, Оля Гной, д-р Ольга Коропай, Параска Мельник, Володимира Михайлів, Ярослава Мулькевич, Марія Нешренко, Марія Осадців, Христіна Плавюк, Люба Проккоп, Іванна Семенина, Параскевія Шпачинська, Анна Федорак, А. Хомяк, д-р Марта Хомяк, Зеновія Юринець.

11.00 дол. — Меланія Сениця;

по 10.00 дол. — Лідія Балеї, Святослава Барусевич, Софія Барусевич, Катерина Бук, Пріся Витвицька, Катерина Гаврилюк, Надія Гадзевич, Ольга Гаєцька, Тамара Гривнак, Юлія Гробельська (Канада), Марія Деркач, Євгенія Дзюба, Марія Дозорська, Ірена Дорожинська, Соломія Дроздовська (Канада), Наталка Дума, Ярослава Жданів, Ольга Захарків, Лідія Захарків, Надія Зінкевич, Анна Капітан, Марта Караман, Фаліна Кульчицька, Лідія Кучерська, о. І. Кіт (Бельгія), Наталія Коваль, Анна Кобилецька, д-р Ольга Коропай, Марія Крупа, Ольга Курилко, Марія Кузьма, Віра Лабінська, Марія Левицька, Лідія Лемішко, Софія Леськів, Надія Мандрусак, Ольга Мотинюк, Параска Мельник, Оксана Мельничин, Володимир Михайлів, Галина Місанік, Люба Онуферко, Ольга Падик, Наталія Пеленьська, Олена Печатковська, Марія Погорецька, Текля Приймак, Теодозія Присляк, Ірена Процик, Неоніля Романишин, Наталія Романовська, Лідія Станко, Марія Стефанів, Лідія Синенька, Анна Стельмах, Люба Тимчук, Романа Турянська, Марія Франко, Дора Харіш, Стефа Цегельська, Марія Цибик, Іна Черняхівська, Парася Шпачинська, Стефанія Ян;

7.00 дол. — Марія Хімінець;

по 5.00 дол. — Ірена Балюта, Е. Барнич, Лена Басюк, Мирослава Белеї, Іванна Бобяк, Е. Боднарчук, Марія Бочковська, Ізидора Боярська, Володимира Брикович, Антоніна

Вертишин, Марія Війтик, Люба Вінтоняк, Е. Ганчарик, Канада, Марія Гладка, Мирослава Городиська, Ірена Гнатів, Клявдія Гош, Марія Голуб, Павліна Горішний, Віра Гідей, Іванна Горчинська, Ліна Даркевич, Ліна Дашкевич, Марія Демчишин, Ольга Денисенко, Гелен Дершко, Анна Дідух, Марія Диминяк, Наталія Домарецька, Леся Дудяк, Марія Дунець, Христіна Зарицька, Ярослава Жеребецька (Канада), Бетті Женецька, Надія Зінкевич, Надія Івахнюк, Ольга Калина, Ольга Карван, Наталія Клецор, Неоніля Кліш, Віра Кліш, Ярослава Ковах, Анна Корінь, Лідія Козак, Віра Корсунь, Євгенія Костюк, Ярослава Крижановська, Александра Крупа, Неоніля Кузич, Анна Кузишин, Юстіна Куйбіда, Ольга Кулинич, Ольга Куриляс, Анна Куцан, Ірена Кушмелін, Лідія Лемішка, Дарія Лесів, Зена Литвинишин, Евфрозина Луцишин, Стефанія Лукомська, Нелен Лисейко, Віра Мазяр, Пелагія Матвишин, Анастасія Мерещак, Галина Микита, Любомира Мичковська, Ірена Мізук, Евстахія Міляннич, Олена Морозевич, Дарія Німців, Євгенія Новаківська, З. і І. Новосільські (Австралія), Емілія Онишкевич, Р. Опалевич (Канада), Ольга Падик, Галина Папіж, Неоніля Пелех, Анна Рогожа, Ольга Савчинська, Христіна Свищук, С. Серна, Марія Смішкевич, Леся Стадниченко, Анна Стасів, Анна Столярська, Марія Стайнберг, Ірена Твердохліб, П. Тишинська, Ореста Ткачук, Віра Томків, Ірена Флюнт, Надія Цвях, Людмила Хай, Стефанія Чайківська, Софія Чопівська, Ірена Чуміловська, Параскевія Шпачинська, Лідія Захарків, Любомира Шеремета, Ольга Зевко, Галина Янчишин, Марія Ярмолук, Валентина Яроцька;

4.00 дол. — Олена Березюк;

по 3.00 дол. — Марія Вузович, Павліна Горішна, Ірена Доманчук, Марія Домченко, Віра Кушнір, Ольга Лободська, Ольга Мурашук, Надія Цвях;

по 2.00 дол. — Юлія Група, Юлія Демченко, Євгенія Дергак, Анна Дука, Наталія Клецор, Надія Сембрат;

1.00 дол. — Марія Гелемей.

Жертводавці на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", які склали свої пожертви у формі подяк, побажань, привітів чи "замість квітів" є проголошені кожного місяця.

Щиро дякуємо
Марта Данилюк
фінансова секретарка СУА

Просимо прізвища писати друкованими літерами в обох мовах.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ"

Замість квітів на могилу нашої членки **св.п. Стефанії Балко**, зложили на Пресовий Фонд "Нашого Життя" слідуєчі особи: **25.00 дол.:** Ярослава Кукіль; **по 20.00 дол.:** Ірина Остапюк, Іванна Яцук; **по 10.00 дол.:** Катря Гадзевич, Анна Любінська, Мирослава Солук, Ірина Чайковська; **50.00 дол.:** 93-ій Відділ СУА. Родині Покійної складаємо наше глибоке співчуття.

Управа І членки 93-го Відділу СУА, Гартфорд, Кон.

У світлу пам'ять **Василя Оріховського**, мужа нашої членки Дарії Оріховської, замість квітів складаємо цю пожертву на Пресовий Фонд "Нашого Життя": **30.00 дол.:** Іванна Ратич; **по 20.00 дол.:** Наталка Головинська, Оля Городецька; **15.00 дол.:** Слава Букачевська; **по 10.00 дол.:** Соня Коверко, Леся Папроцька, Стефа Старожитник, 65-ий Відділ СУА Нью Брансвік; **по 5.00 дол.:** Ірена Старожитник, Оля Яцишин. **Разом: 135.00 доларів.**

В пам'ять моєї **незабутньої мами** складаю 100.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Христіна Балко-Сливоцька

Замість квітів на могилу **бл.п. Віри Чорнобиль**, мами нашої членки Мотрі Сосенко, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родині Покійної складаємо наше глибоке співчуття,

Управа І членки 6-го Відділу СУА, Чікаго

Замість квітів на могилу **бл.п. Стефана Павлишина**, батька п. Галі Чировської, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родині Покійного складаємо наше глибоке співчуття.

Управа І членки 6-го Відділу СУА, Чікаго

Замість квітів на могилу **бл.п. Євгенії Івашук**, мами нашої членки Марійки Трусевич, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родині Покійної складаємо наше глибоке співчуття,

Управа І членки 6-го Відділу СУА, Чікаго

Замість квітів на могилу **бл.п. Марії Барагури**, мами членки 113-го Відділу Дзвінки Барагури Брикович, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Управа І членки 113-го Відділу СУА

В пам'ять бл.п. Дарії Черник, матері нашої членки Христини Дем'янчук, пересилаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Управа і членки 90-го Відділу СУА, Філадельфія, Па.

Замість квітів на могилу св.п. Ольги Пришляк, складаємо 20.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", Родині висловлюємо наше щире співчуття,

Управа і членки 93-го Відділу СУА, Гартфорд, Кон.

Замість квітів на могилу: моєї незабутньої сестри бл.п. учительки Марії Вергун з Модрицьких та її мужа бл.п. д-ра Василя Вергуна складаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Магдаліна Квас, членка 89-го Відділу СУА, Кергонксон, Н.Й.

Замість квітів на могилу бувшої членки бл.п. Ірени Загальяк, складаємо 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а Родині висловлюємо найщиріші співчуття,

89-ий Відділ СУА, Кергонксон, Н.Й.

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. Ярослава Салука, мужа членки 89-го Відділу Олі Салук, складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Дружині та усій Родині висловлюю щирі співчуття,

М. Квас, членка 89-го Відділу СУА

В пам'ять бл.п. Бориса Ольшанівського, внука нашої бувшої голови п. Наталії Павлишин, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя",

65-ий Відділ СУА, Нью Брансвік

Замість квітів на могилу бл.п. Миросі з Чайковських Устлянович складаю 55.00 дол. через 49-ий Відділ СУА на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя",

Емілія Дзюба

У світлу пам'ять моєї незабутньої дружини сл.п. Мирослави Притули, складаю 25.00 дол. на Український Музей і 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Чоловік Василь Притула (11-го лютого 1976 р. — річниця смерті)

ЖУРНАЛ ДЛЯ "БАБУСИ"

В п'ятнадцяту річницю смерті моєї незабутньої Мами св.п. Ольги Слиж, пересилаю передплату (15.00 дол.) журналу "Наше Життя" для "Бабусі",

Ярослава Панчук, Чикаго, Іл.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ... НА ФОНД МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ

Замість квітів на свіжу могилу дорогої бл.п. Віри Чорнобиль, складаємо 100.00 дол. на Фонд Медичної Допомоги Хворим дітям у Бразилії, а родині висловлюємо наше щире співчуття,

Анна і Роман Чорнобіл

В двадцять річницю смерті моєї найдорожчої незабутньої матері бл.п. Ольги Фацевич, складаю 50.00 дол. на Фонд Медичної Допомоги в Бразилії через 20-ий Відділ СУА,

Марія Харина

Замість квітів на свіжу могилу приятельки і мами приятельки бл.п. Наталії Каменецької, складаємо 50.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Юліанна Білецька і Олена Мартинюк

Enclosed find my check to the order of "Our Life" Press Fund in the amount of \$40.00 representing the following (instead of

flowers); In Memory of Wasył Orichowsky \$20.00; In Memory of Agnes Jarema \$20.00,

Mary Dushnyck

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. проф. Ірени Решетилевич, складаю 30.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Ліна Басюк

В пам'ять бл.п. Нестора Салука, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а пані Ользі Салук висловлюємо щире співчуття,

Олег і Іванна Ратичі

Замість квітів на могилу св.п. Наталії Каменецької, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а родині висловлюємо наші щирі співчуття,

Іванна і Олег Ратичі

В пам'ять моєї дорогої приятельки бл.п. Орисі Нанаси, складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Ірина Волосенко

Замість квітів в пам'ять бл. п. м-р. Мирослава Котиса та бл.п. Іванни з Котисів Козяк, складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 25.00 дол., а родині висловлюємо наше співчуття,

Роман і Вася Гординські

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. Софії Крутиголової (сестри Олени Папіж), складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.00 дол.

Марія і Ярослав Базюки, Дітройт, Міч.

Замість квітів на свіжу могилу св.п. Марії з Утрисків Мельник, складаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя",

Ірина Дорожинська

У дев'ятнадцяту сумну річницю смерті нашого незабутнього чоловіка і батька бл.п. Інк. Богдана Турка, замість квітів на могилу складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" і 25.00 дол. на Український Музей,

Марія і Ярина Турко

В пам'ять покійної бл.п. Наталії Клезор, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а мужеві Михайлові, та дітям з родинами складаємо наші щирі співчуття,

Оля і Ярослав Городецькі

В 13-ту річницю смерті (4.II.1975 р.) могой дорогого і незабутнього чоловіка і батька — Геня Врецьони — залучую 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", жінка Оля з дітьми Романом, Любою і внуками, Швайцарія

У пам'ять покійного бл.п. Дмитра Лотоцького, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" складаємо 15.00 дол.

Магдаліна Яцусь і Софія Голь з родиню

Замість квітів на могилу бл.п. Софії Онуфрик, складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а синові Зенонові мої щирі співчуття,

Тетяна Кіржецька-Ясіньська

Замість квітів на могилу бл.п. Ярослава Щербанюка, складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Тетяна Кіржецька-Ясіньська

Замість квітів на свіжу могилу св.п. Наталії Клезор, складаємо 10.00 дол. на Український Музей, а 5.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", родині Покійної висловлюємо наше щирі співчуття,

Мирослава Савчак, Марта Савчук

Продовження на ст. 34.

Прощання св.п. ВАЛІ КАЛИН-МАГМЕТ

(Слово від 28-го Відділу СУА виголосила на панахиді 6-го листопада 1987 р. Таїса Богданська)

Може листопадовим воїнам, що колись своє молоде життя віддавали за Україну, забажалося послухати в небі пісню про Львів, про Підзамче?... Бо якраз 2-го листопада забрали до себе нашу дорогу Валю, яка так мило, так настроєво разом з Іванкою Кононів співали ті пісні Ірени Чумової про Львів.

Ми, союзнянки, все нетерпеливо чекали виступу "Ансамблю акторів легкого жанру" п. Валі, п. Іванки Кононів і д-р Базалі, і були горді, що дві членки нашого Відділу такі талановиті акторки.

Не можна тут перелічити всіх імпрез, де б вони не прикрашували своїм виступом програми, а та готовість все допомогти, все своїм талантом послужити громаді, не вимагаючи гонорару, ставить покійну Валю між аристократів духа.

Своє обдаровання до сценічних виступів одержала Валя вже по бабуні, славній артистці Анні Борисоглібській, тета Валі Олена Голіцинська-Брилинська відома акторка Львівського Театру, батько — Володимир Калин грав у театрі "Березіль" Леся Курбаса, тож їхніми слідами йде талановита, обдарована теж фізичною красою Валя і вже дуже молоденькою грає у Львівському Театрі, а в Америці в студії Йосифа Гірняка.

Валя чудова рецитаторка, постійно працює над новим репертуаром, з легкістю заучує напам'ять, строго вимоглива до себе, простудійовує кожний твір до найдрібніших деталей і з глибоким відчуттям передає їх заслуханій публіці.

Коли ж у 50-их роках за ініціативою сотника Юрія Кононіва створився в Ньюарку "Ансамбль акторів легкого жанру", Валя стає його членом і дотепер, до свого передчасного відходу виступає разом з Іванкою Кононів при акомпаньєменті д-р Бориса Базалі не тільки в нас, але й по більших містах Америки і Канади.

В 28-му Відділі займає в управі часто пост культурно-освітньої, або імпрезової референтки і прекрасно вив'язується зі своїх завдань, до союзнянок все позитивно наставлена, все бачить в людях тільки те, що добре, що гарне, п. Валя любить людей і люди любов'ю відплачують — всі, всі люблять нашу Валю.

З численних виступів п. Валі мені залишились ще й особисті спомини. Коли наш Відділ влаштував виставку малюнки Ірини Носик з Торонто, я просила п. Валю, щоб до теми картин підшукала деякі коротенькі поеми, і якже ж вона сповнила моє бажання, знайшла новітніх поетів настроєві твори про соняшник, про метелика, про танок і своїм мистецьким читанням збагатила цей гарний вечір. Але на все життя збережеться в моїй пам'яті одна "Різдвяна зустріч" коли на тлі колядок Барвінського, які я п'янісімо виконувала на фортепіяні, Валя читала вірш Богдана Лепкого "На Святий Вечір" і як до глибини душі потрясали слова "Ой краю мій, не знаєш ти, як тужу за тобою"...

Дорога наша Валю, ми всі членки 28-го Відділу будемо дуже, дуже тужити за Вами, за Вашими виступами, за Вашим добрим словом до нас усіх, бо Ви все знаходили для нас ту приязнь, ту теплоту, те щире, гарне відношення, яке так потрібне теперішній людині, людині двадцятого сторіччя.

Від 28-го Відділу СУА складаю опечаленому Мужеві, п. Степанові Магметові, осиротілій п. Іванці Кононів, Достойній Родині наші найглибші співчуття.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ Д-Р МЕД. ІРИНИ ПРІСНЕВСЬКОЇ-ЗОЩУК (1903-1986)

З вересня 1986 р. у Відні (Австрія) померла **д-р Ірина Прісневська-Зошук**, колишня голова УМХС та Українського Жіночого Союзу у Відні, дружина відомого українського лікаря, колишнього прибічного лікаря імператора Етіопії Гайле Селясіє, автора численних статей та книжки "Який харч — таке здоров'я" д-ра Степана Зошучка.

Покійна народилася 26-го березня 1903 року в Здолбунові на Волині. Там же закінчила народню та середню школу. Свої медичні студії почала у

Празі, а закінчила їх у Познані, захистивши докторську працю "Велетенські новородки" на гінекологічно-поліжничій клініці Познанського університету. Рівночасно з підготовкою своєї дисертації спеціалізується в поліжництві на тій же клініці.

Вернувшись на Волинь, відчинила вона свою лікарську приймальню та як містоглова працювала в "Союзі Українок".

Дня 10-го лютого 1939 р. д-р Ірина звінчалася з д-ром Степаном Зошучком у козацькій церкві в Каліші та коли по-

чались воєнні дії переїхала до свого мужа до Познаня, де відчинила ординацію.

В 1943 році переїхала до Відня, де привела на світ доню Одарку-Світлану а рік пізніше сина Аскольда, який помер трагічно в 1946 р. У Відні працювала доривочно в університетській клініці внутрішніх недуг, потім у лікарні "Кайзерін Елізабет", а згодом в лікарні міста Штокерав під Віднем.

Після війни, 1945 р. д-р Ірина Зошук заснувала УМХС у Відні, щоб нести поміч хворим залишенцям. В 1956

році постав зав'язок Українського Жіночого Союзу, а 29. VI. 1957 на загальних зборах укр. жіноцтва Відня обрано її головою УЖС, і на цьому пості розвинула вона живу діяльність серед українського жіноцтва і цілої громади. За її почином жінки улаштовують свят-вечори, свята матері та академії в честь Ольги Кобилянської, О. Олеськи чи І. Франка.

В травні 1959 д-р Ірина Зошук брала участь з іншими членами УЖС в конгресі Міжнародної Ради Жінок, а у вересні 1959 р. також у Міжнародній Конференції для справ Родини та була запрошена на прийняття у примаса Австрії кардинала Кеніґа у Відні.

В 1960 р. за почином д-р Ірини УЖС занявся встановленням пропам'ятної таблиці в честь українського поета Івана Франка на будинку при Віплінґерстрассе 24-26, де жив наш поет в 1894 році. Врочиште відслонення пропам'ятної таблиці відбулося 6-го травня 1961 р.; у ньому взяло участь понад 50 осіб, в тому оба професори віденського славистичного відділу, проф. д-р Рудольф Ягодіч, і проф. д-р Карль Гам, пані П. Гайниш — голова австрійського жіночого союзу, д-р М. Дзерович — голова українського католицького Братства церкви св. Варвари, о. проф. д-р М. Лада — парох української церкви у Відні, п. Олена Левицька — голова сестрицтва при церкві св. Варвари, та проф. В. Колотило — голова братства УПАЦ ім. св. Володимира у Відні.

При вході до кам'яниці стояли дві студентки в українських народних

строях (одною з них була доня Одарка-Світляна Зошук), тримаючи український і австрійський прапори.

У передсінку кам'яниці чергувалися промови: проф. Рудольфа Ягодіча про наукову діяльність Івана Франка, та промова і подяка гостям голови УЖС.

Д-р Ірина Зошук була талановита декляматорка, яка часто звеличувала своєю деклямацією різні свята і урочистості у Відні.

Д-р Ірина, як лікарка, була совісна і віддана своїм хворим а головно в часі породів; цим здобула собі любов і пошану.

У подружжю Покійна була взірцевою супругою і люб'ячою мамою для своєї доні. Тяжко пережила і переживала болючий удар долі, наглу смерть 8-ми місячного сина Аскольда.

Д-р Ірина Прісневська-Зошук упокоїлася 3-го вересня 1986 р., проживши 83 роки. Поховано її на кладовищі Герстгоф у Відні.

З її смертю відійшла ще одна із провідних постатей українського жіночого руху на Волині та на еміґрації у Відні.

Гостинна земля Відня прийняла її тлінні останки у своє ласкаве надро а дух її полетить на Рідну Землю, на любов Волинь.

Вічна і славна їй пам'ять!

Д-р Павло Пундій

Дня 3-го травня 1987 р. померла дорога членка 53-го Відділу СУА з Дітройтської Округи, **бл.п. Зеновія Брик**, з дому Коцелко.

Покійна народилася 23-го вересня 1947 р. в Німеччині. Два роки пізніше, в 1949 році, родина виїхала до Америки і поселилася у Дітроїті. Наша улюблена Зеня закінчила початкову і середню школу Непорочного Зачаття, та брала курси в Гайланд Коледж. В 1968 р. одружилася з Петром Бриком.

Вміла дуже добре шити, і мала фаховий вишкіл декорування мешкань. Лишила в багатьох наших хатах прикрашені занавісами і фіранками вікна, що було її спеціальністю.

Дорога Зеня була активною членкою 53-го Відділу від самого засну-

вання у 1973 р. і навіть знайшла енергію приходити на сходи при кінці свого життя, коли тяжка недуга пробувала спинити її оптимізм і веселій настрій.

Ми прощали Зеню під час похоронних відправ такими словами:

"Дорога Зеню, Ти передчасно від нас відійшла, але в серцях наших Ти будеш вічно з нами. Ти працювала в Союзі Українок 14 років, була здисциплінована, точна, солідна членка, займала спідуючі пости: скарбничка, рекордова секретарка і культурно-освітня референтка. З Тобою було дуже приємно працювати. Якщо прихотило до якоїсь рішучої справи, Ти все була перша, що справу розв'язала."

Процаємо Тебе, дорога Зеню, а родині висловлюємо щире співчуття. Крім чоловіка Петра і дочки Катерини, Покійна залишила в глибокому смутку батьків і дві сестри, які також є членками 53-го Відділу СУА, та їхні родини.

Спи, дорога товаришко, хай земля буде Тобі легкою, а пам'ять про Тебе вічною.

Оля Мовчан Іваницька
голова

У світлу пам'ять моєї улюбленої доні **Зеновії Брик**, яка відійшла у вічність 3 травня 1987 р., проживши 39 років, я складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Анна Попель

Просимо прізвища писати друкованими літерами в обох мовах.

Докінчення зі ст. 31

В пам'ять мого незабутнього мужа **бл.п. Інж. Тараса Гриця**, який помер 12-11-87, складаю 50.00 дол. на Видавничий Фонд,

Ія Грицай

Замість квітів на могилу **бл.п. Софії Ліщинської**, мами пані Люби Костів-Кладко складаю 15.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а пані Любі з Родиною висловлюю щире співчуття,

Еліза Панчак

В пам'ять **бл.п. Михайла Стасюка** і **бл.п. Казимири Логуш** складаємо 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родинам покійних висловлюємо глибоке співчуття,
Нуся і Роман Сокольські

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

10,000.00 дол. — Стефан і Володимира Сливоцькі

5,081.92 дол. — 72-ий Відділ СУА

5,000.00 дол. — д-р Володимир А. і Галина А. Петришини

1500.00 дол. — Аркадій Мулак-Яцківський

по 1,000.00 дол. — д-р Олег і Софія Кудрики, д-р Володимира і Ігор Коцурі, д-р Лев і Ірина Кушнірі, інж. Євген і Ірина Мельники, Ярослав і Ірина Куровицькі, Борис Галаган, Вячеслав Цетенко, д-р Омелян і Татіяна Антоновичі, д-р О. Бачинський, Йосиф і Стефанія Порайки, д-р Валентина Савчук, д-р Володимир і Дарія Гойдиші, д-р Зеновія Кунцо.

700.00 дол. — Мирослав і Люба Прокопи,

по 500.00 дол. — Ірина Кашубинська, Віра Менцінська, Мирон і Ольга Гнатейки

350.00 дол. — Данило Кашімер

300.00 дол. — 108-ий Відділ СУА

250.00 дол. — Юліан і Мирослава Залізняка

по 200.00 дол. — д-р Олександр Стрільбицький, Іванка і Мирон Бучаки, Оксана М. Байко, Олег і Надія Савкові, д-р Андрій і Рута Ріпецькі, Люба Керод.

130.00 дол. — Михайло і Михайлина Барани

122.00 дол. — 33-й Відділ СУА

по 100.00 дол. — Василь і Анна Натини, Володимир і Уляна Дячуки, Роман М. Фенчинський, Вася Гординська, 91-ий Відділ СУА, Мирон і Люба Чолгани, Марія Прончак, д-р Дмитро Фаріон, Наталія і Володимир Клапішаки, Андрій і Віра Косовичі

90.00 дол. — Марта Воевідка

30.00 дол. — Володимир і Анастасія Мерещаки

по 25.00 дол. — Марта Ярош, д-р Дарія Стасюк

20.00 дол. — д-р Юрій Росин

по 15.00 дол. — Петро і Марія Крамаренки, Ольга Кекіш, Анна Пінько, Марія Стефанишин, Романа Даниш, Роман і Анна Байляки, д-р Н. Дейчаківська

по 10.00 дол. — Таїсса Венк, Роман Леґедза, Микола і Марія Ромахи, Оксана Рак, Ірина Пітула, д-р Роман і Ольга Дзядові, Марія Дигдалевич, Ярослав Букачевський, Антонія Возьна, Галина Чорна, Ольга Маришак-Кандель, Борис і Звен Захарчуки, Володимир Мізюк, Марія Мотиль, д-р Ірина Гребеняк, Богдан Геврик, М. Каплистий, Надія Юрчинська, Ева Лісікевич, Ярослав Петрушак, д-р Михайло Лободяк, Ярослава Салик, Стефанія Сташишин

по 5.00 дол. — Валентина Третьак, Йосиф і Стефанія Іванчуки, Юліан Бачинський, Данило Томашук, Володимира Брикович, Теодозія Брикович, Евстахія Мілянич, Володимир Грицин.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

1800.00 дол. — Лідія Гайдучок

по 1000.00 дол. — Олег і Христина Декайли, д-р Осип Данко, Роман Ільницький, Титус Геврик

915.00 дол. — д-р Богдан і Марта Цимбалісті

по 500.00 дол. — д-р Олег і д-р Іванна Ратичі, Ірина Руснак, Віліям і Пелагія Кучкуда

300.00 дол. — Микола і Дарія Лебеді

250.00 дол. — Федеральна Кредитівка "Самопоміч" — Пассейк, Н.Дж.

240.00 дол. — Анна М. Бачинська

225.00 дол. — Марта Шраменко

по 200.00 дол. — Марта і Андрій Бачинські, д-р Лярисса А. Долинська, Татіяна Чучман

по 100.00 дол. — Ричард Альвіно, Катря Надяк, Марія Жовнірович, Марія Душник, Ада Кулик, Іван і Наталія Коропецькі, В. Бахір, Українська Федеральна Кредитівка — Рочестер, Н.Й., д-р Марія Фішер-Слиж, д-р Марія Савдик, Василь і Галина Тгірі, Українська Культурна Організація — околиця Коннектикат, д-р Володимир Заньків, Ярослав і Ольга Чипаки, д-р З. Лев і Оксана А. Мельники, Богдан і Христина Шепеляві

96.00 дол. — Оксана Ільяшенко

90.00 дол. — Перл Денк

75.00 дол. — Мира Мандзюк

60.00 дол. — Андрій і Тамара Кобзарі

по 50.00 дол. — Остап і Слава Олесницькі, Ольга Альвіно, Діана Сенезак, Стефан Качуба, Бенджамин і Ольга Гайдучки, Августин і Алла Узвяки, Ігор і Варвара Цегельські, В. і С. Могучі, д-р Ярослав Рожанковський, Ярина Турко-Бодрок, Юрій і Христина Свищуки, Н.Н.

по 40.00 дол. — Валентина Пахолок, д-р Михайло Головатий, Олена Слюзар, д-р і пані Роман Маркові, Надія Мандрусак, Марія Савицька

35.00 дол. — д-р Віталій Богданів

по 30.00 дол. — Марія Дорозька, д-р Ярослав Осеретко, Ростислав і Фрейда Петрові

по 25.00 дол. — Марія Зарицька, Євген і Богданна Михайлові, Оріся Мочназ-Даїл, Орест і Лідія Білоуси, Ігор Юрій Зубаль, Андрій і Таїсса Раки, Юрій Р. Кисілевський, Ева Гарайда, Петро Бойчук, Стефан Бойко, Панство П. Поритки, Іван і Наталка Павлові, Валентина Худовська, Наталія Даниш-О'Коннелл, Ірина Гуснак, д-р Андрій Макарушка

по 20.00 дол. — д-р Богдан і Тамара Мрици, Тарас Козбур, Роман і Бронислава Коваліви, Юлія Демченко, Стефанія Лешко, Василь Рудко

по 15.00 дол. — Дарія Хухра, Іван і Єлисавета Стівенсі, Ярослав і Ольга Городецькі, Володимир і Анна Раки, д-р Осип Данко, Ірина Кобзар, Н.Н., Олександр Тишовницький, Лідія Фіцалович, Ольга Лукашук, Володимира С. Шипайло, Неоніля Сайкевич, Роман Процик, д-р Димитрій і Дарія Кострубяки, д-р Роман Воронка, Ганна Зурик, д-р Іларіон Чолган, Наталія Даниленко, Панство Р. Ямрожики, д-р і пані М. Белендюки. Ольга Богачевська, Стефанія Савка

11.95 дол. — Тарас Добуш

по 10.00 дол. — Зенон Чеховський, Михайло Елько, Марія Кузман, Іванна Вовк, Марія Чепурківська, Юрій Кравець, Теодозія Когут, Ярослава Ставнича, Євген і Ксеня Луцькі, Френк Вірстюк, Александра Воробкевич, Володимир Папуга, Іван Кефор, Іван Криш, д-р Роман і Ольга Морози, Олекса і Лярисса Біланюки, Іван і Лідія Мадинці, Ольга Яхно, Катерина Пеланська, д-р Стефан Дубяк, Марія Данилів, Ірина і Юрій Ковалі, Євгенія Плескачевська, Ігор і Роман Гайди, д-р Віра С. Трігоси, Дорис Борс, Любомира Хома, Наталія Лончина, Панство С. Островські, д-р Юрій і Оксана Старосольські, Йосиф і Зора Гріффо, Микола і Галина Степаненки, д-д-р Марія Ярославська, о. Юрій Дубицький, Марія Кассен, Наталія Возняк, Теодозій і Ольга Зазулі, Ярослава Герман, д-р Н. Тербус-Кмета, Зенон Єрещак, Петро Горятшун

6.00 дол. — Юрій Мицак

по 5.00 дол. — Галина Мірчук, Сальвіна Іваницька, В. Василь і Галина Хомани, О. Ковч, Микола Лаврин, д-р Джералд і Оксана Сидораки, Зеновія Воробець, Галина Гошовська, Іван Лотоцький, Анна Н. Шапіро, Дарія Лебедь, Євген і Стефанія Лукомські, Володимир і Богданна Слижі, Петро і Ірина Твердохліби, Володимир і Ядвига Черевки, Микола і Лідія Бульби, Петро і Рея Грицаки, Александр Пакуляк, Роман і Ірина Кравціви, Микола Аврамчук, Едвард Рокіський, д-р Михайло Белендюк

3.00 дол. — Анна Дубас

ПОСТІЙНІ ФОНДИ

На нововідчнений Постійний Фонд ім. Юрія і Аніси С. Мицаків зложили: 2000.00 дол. Юрій і Аніса С. Мицаки; 4000.00 дол. Віра і Михайло Мицаки.

На Постійний Фонд ім. Василя і Маргарети Кієців — 250.00 дол. зложили Маргарета і Василь Кієци

На Постійний Фонд ім. д-р Володимира і д-р Ірми Пищенко — 1000.00 дол. зложили Василь і Анна Корнили

На Постійний Фонд ім. Мирона і Ірини Руснаків — 3 нагоди надходячих святкувань 1000-ліття Хрищення України та замість поїздки до Риму в липні 1988 р. зложили даток на Український Музей в сумі 5000.00 дол. Мирон і Ірина Руснаки

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Замість квітів на могилу св. п. Ярослава Д. Рубля зложили пожертви на Фонд Будови Українського Музею в Нью Йорку: по 150.00 дол. — Ліда і д-р Борис Криницькі, Іванка і Ярослав Пархоняки, по 100.00 дол. — Роман Волчук, Стефа і Ігор Королі, по 50.00 дол. — д-р Марія і д-р Юрій Дици, Оксана і Тарас Козбури, Вікторія і Олесь Королі, Ірена і Володимир Петеші, Марта і Яро Скальчуки, д-р Софія і д-р Бог-

дан Шебунчаки, по 25.00 дол. — Євгенія і Євген Івашкові, Віра і д-р Юрій Кушнірі, Ліда і Ярослав Ляшевичі, Анастасія і Микола Микитчаки, Ярослава і Остап Олесницькі, Оксана Рак, Ольга і д-р Климентій Рогозинські, Христина і Юрій Ференцевичі, Марія і Ілля Шевчуки, 20.00 дол. — Ярослава Ярославич. Разом 1045.00 дол.

В незабутню пам'ять бл.п. Филімона Калитчука, мецената Українського Музею в Нью Йорку, та Добродія 11-го Відділу СУА в Трентоні, Н.Дж., який відійшов у вічність 10 листопада 1987 року в Трентоні, складаю через 11-ий Відділ СУА 1000.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью Йорку,

землячка Богданна Осадца

Замість квітів в пам'ять бл.п. Анни Кобринської складаємо 1000.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью Йорку,

Ярослав і Катря Червоняки

В пам'ять моїх Дорогих Батьків бл.п. Івана і Станислави Гребеняків і брата бл.п. Романа складаю на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью Йорку 500.00 дол.,

д-р Ірена Гребеняк

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. Юлії Дашко, мами Дори Бриттан, членки 82-го Відділу СУА в Нью Йорку, родина, приятелі і членки Відділу СУА зложили на Український Музей в Нью Йорку: по 50.00 дол. — Олена і Стефан Гіби, Галина Чорна, 30.00 дол. — Іванна Гентош, 25.00 дол. — Роман і Лена Іваницькі, по 20.00 дол. — д-р Ірена Гребеняк, Лідія Волосянська, 15.00 дол. — Ольга Яхно, по 10.00 дол. — Галина Цігаш, Іванна Клим, д-р Ірина Крамарчук, Мирослава Савчак, Олена Смулка, 8.00 дол. — Емілія Балабан, 5.00 дол. — Ольга Гірна, 20.00 дол. — Анна Політило. Разом 268.00 дол.

Замість квітів в пам'ять чоловіка св.п. Романа Фенчинського, зложила на Будівельний Фонд Українського Музею 180.00 дол.,

Розалія Фенчинська

Замість квітів в пам'ять бл.п. Дарії Терещук-Яременко зложили приятелі та членки 71-го Відділу СУА на Український Музей:

25.00 дол. — Стефанія і Іван Цьолки, 20.00 дол. — 71-ий Відділ СУА, по 10.00 дол. — Катерина Коць, Галина Гаврилук, Галина Білик, Марія Мацяк, Стефа Мацяк, Стефан Максимчук, Дарія Кравченко, по 5.00 дол. — Стефанія Штомпіль, Юлія Демченко, Ніна Ковбаснюк, Анна Вішка, Ольга Доманська, Людвіна Гбур, Марія Бридун. Разом 150.00 дол.

Замість квітів на свіжу могилу св.п. Ярослава Рубля, товариша з гімназійної лавки в Станиславові, складаємо на Український Музей скромний даток 115.00 дол. а дружині Славі, кузинці Ірині Сагалів та усій Родині шлемо вислови глибокого співчуття: Мума Висоцька-Крамарчук, Марійка Вольна-Савчак, Ліда Мойсеович-Гладка, Ірка Барнич-Дубас, Ірка з Ганушевських і Мирон Руснаки, Мирося Смерчинська-Приймак, Марта Гавришак-Ярош, Марійка Бриндзей-Куземська, Слава Томашівська-Крижановська.

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. Анни Печенюк, вдови по бл.п. інж. Василеві складаємо 100.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею. Синам висловлюємо наші глибокі співчуття,

д-р Ярослав і Лярисса Музички

Докінчення на ст. 36

В пам'ять дорогого Тата доктора **Олександра Саноцького** на Український Музей зложила 100.00 дол.,

д-р Уляна Саноцька

В десяту сумну річницю смерті нашого незабутнього мужа, батька і дідуся **бл.п. Михайла Жовніра**, складаю в його пам'ять 100.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку,

Іванна Жовнір з родиною

У світлу пам'ять нашої мами **бл.п. Юлії Дашко**, складаємо 100.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку,

Ірина Городиська і Теодора Бриттан з родинами

В пам'ять **св.п. Ярослава Рубля**, складаю 25.00 дол. на потреби Українського Музею,

Ірина Михалюк

Замість квітів в пам'ять **св.п. Александра Ілюка**, складаємо 25.00 дол. на Український Музей,

Богдан і Ізидора Болярські

В пам'ять **бл.п. Александра Іллюка**, складаємо 25.00 дол. на Український Музей,

Орест і Сузанна Кажанівські

В пам'ять **св.п. Юрія Лавріненка**, складаю 25.00 дол. на Український Музей,

Олена Несіна

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Юрія Лавріненка**, складаю 25.00 дол. на Український Музей,

Любов Дражевська

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Володимира Сусли**, складаємо 20.00 дол. на Український Музей,

Василь і Стефанія Бабій

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Марії Шалькевич**, складаємо 25.00 дол. на Укр. Музей,

John & Mary Seleman

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Ярослави Лісовець** — 75.00 дол. на Укр. Музей

Walter & Switlana Nedilsky

Замість квітів в пам'ять 12-ої річниці смерті **бл.п. Мирослави Зінюк Притули**, складаю 50.00 дол. на Український Музей,

Христина Притула Кузьмович

Замість квітів на далекі могили **Теодора і Тереси Принадів** даруємо 50.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку,

Богдан і Ефрозина Принаді

Замість квітів на могилу **бл.п. Олени Гайдамахи**, складаємо 50.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею,

д-р Лідія і Марійка Голінаті

Замість квітів в пам'ять мого покійного мужа, **Івана Іскало**, складаю 30.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку,

Марія Іскало

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Тараса Грицяя**, складаю 100.00 дол. на потреби Українського Музею,

Лідія Гіффер

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Дмитра Кулинич** складаємо 100.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку,

Роман і Марта Данилюки

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Миколи Остапяка** складаємо 100.00 дол. на Український музей,

Роман і Марта Данилюки

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Йоахима Вишневського** складаємо 100.00 дол. на Український Музей,

Роман і Марта Данилюки

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Михайла Пежанського**, складаю 100.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею

Любомира Пежанська

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Марії Твердовської** складаю 100.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею,

Микола Твердовський

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Ярослави Лісовець**, складаю 50.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку,

Стефанія Цегельська

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Ярослави Лісовець** складаю 50.00 дол. на Український Музей,

Йосефіна Михаленко

В пам'ять **бл.п. Александра Іллюка** зложили 25.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку,

д-р і пані А. Самбірські

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Ераста Куровицького**, батька наших приятелів Ірини і Славка Куровицьких, складаємо 25.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею, а родині висловлюємо наші щирі співчуття,

К. і В. Воловодюки

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Ярослава Рубля** складаємо 25.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку,

д-р Теодосій і Дарія Самотулки

Замість квітів в пам'ять **бл.п. Ярослави Лісовець** складаємо 25.00 дол. на Український Музей,

Володар і Марта Лиско

"Замість квітів" — в пам'ять **бл.п. Віри Воронки**, зложили через 70-ий Відділ СУА в Пасейку:

100.00 дол.: Петро Дармограй; **60.00 дол.:** Зірка і Роман Воронки; **по 50.00 дол.:** Оля і Мирон Гнатейки, Маруся і Дмитро Мулики, Віра і Зенон Салевичі; **по 25.00 дол.:** Ліда Гук, Слава Гуменюк, Веза і Йосиф Гудзії, Ярослав і Люба Дармограї, Галина Кутко, Галя і Роман Микити, Ігор і Ліля Сохани, Рудакевичі, Ірина і Богдан Чайківські, Марія Шепарович, Юрій і Марія Шепаровичі; **по 20.00 дол.:** Оксана Бачинська, Зеня Брожина, Мирося і Костик Ваньо, Іванна Голинська, Дарія Колатало, Леся і Василь Мочули, Ігор і Ліля Сохани, Ольга і Ярослав Чипаки; **по 15.00 дол.:** Ольга Буртик, Ліда і Богдан Крамарчуки, Любомира Кутний; **по 10.00 дол.:** Марія Бакалець, Марія і Іван Борбичі, Анна і Антін Ваньо, Оленка і Фрэнко Вірстюки, Марія Гелетей, Ліда Ігнат, Марійка Мартинюк, Марія Огоновська, Авра Слюсарчук, Ольга Фарміга, Ірина Цапар.

Разом 875.00 дол.

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646.

Адреса: 108 SECOND Ave., New York, N. Y. 10003

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

23-ІЙ ВІДДІЛ СУА ДІТРОЙТ МІЧ.

Річні Загальні Збори відбулися 22-го листопада 1987 р. Представницею Окружної Управи була Оріся Лончина. Головою Президії була Катерина Хом'як, а секретаркою Надя Свистун.

Одногосно перевибрано **Управу з попереднього року**. Склад управи: Люба Петрик — голова, Соня Карлюк — заступниця, Катерина Хом'як — друга заступниця, Надя Свистун — секретар, Ніна Сухарська — касирка. **Референтки**: Уляна Мерек — фінансова, Марія Лазарчук — культурно-освітня, Марія Гуменяк — заступниця культурно-освітньої, Ева Смолій — організаційна, Надя Свистун — пресова, Люба Петрик і Анна Вирста — суспільної опіки; господарські: Анна Вирста — голова, Галя Сніжик — заступниця, Евдокія Грицай, Марія Ясінська, Лідія Петрашук — **Контрольна Комісія**.

Надя Свистун, секретар зборів.

33-ІЙ ВІДДІЛ СУА В КЛІВЛЕНДІ.

Загальні Збори 33-го Відділу СУА відбулися 2.7.1988 р. **До нової Управи вибрано**: Іванна Шкарупа — голова, Ірина Кашубинська — 1-ша заступниця, Ольга Демянчук — 2-га заступниця, Міра Сагайдак — протоколярна секретарка, Міра Грабець — кореспонденційна секретарка, Люся Медичка — скарбничка, Александра Волошин — заступниця скарбнички. **Референтки**: Стефанія Вільшанецька — організаційна, Люба Мичковська — культурно-освітня, Ірина Дубас — член культ. осв. реф., Дарія Говикович — суспільна опіка, Ольга Байко, Євгенія Дубас, Стефанія Фур, Анна Перепічка, Дарія Микита — члени реф. сусп. опіки, Іванна Вовк — стипендійна, Оленка Тарнавська — виховна, Люба Боднар — муз. мистецька, Марія Антонів — член муз.-мист. реф., Марта Сидір — пресова; **Контрольна Комісія**: Марія Лендел — голова, Ярослав Гергель, Ольга Ільчишин — члени, Євгенія Дубас, Марія Мудрик — заступниці.

Марта Сидір — секретарка Загальних Зборів

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N.Y. 10003

Subscription in the United States of America \$15.00, half year \$8.00, single copy \$1.50.

COUNTRIES OTHER THAN U.S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 15.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна... 15.00 дол. піврічна 8.00 дол. Поодиноке число 1.50 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїх валютах, в сумі яка дорівнює вартості 15.00 американських доларів.

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation 335 Clifton Ave., Clifton, N.J., 07011

©Copyright 1983 Ukrainian Women's League of America, Inc.

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and
at additional mailing offices" (USPS 414-660)
108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ADDRESS CORRECTION REQUESTED

"Квітуче народне мистецтво" Львів 1964. Фрагмент рукава жіночої сорочки. Село Лучиці, Сокальщина. Початок ХХ ст. Вишивати чорними та жовтими нитками D.M.C. ч. 742. Рисувала Ольга Трачук.

"Folk art in flower" Lviv, 1964. Fragment of the sleeve of a woman's shirt. Village of Luchyci, Sokolszyna. Beginning of the XX century. Embroider with black and yellow thread — D.M.C. #742.